د ښاپېرۍ ورغوي

د شعرونو دريمه مجموعه

پير محمد کاروان

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: د ښاپېرۍ ورغوی
ویناوال: پیر محمد کاروان
خپرندوی: دانش خپرندویه ټولنه
د خپرېدو نېټه: تله ۱۳۹۷ هجري لمریز کال
د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
د پشتۍ انځور: استاد محمد خسن پاوند
د عنوان لیک: استاد قمرالدین چشتي
کمپوز او ډیزاین: محمد ابراهیم امیري

یادونه

له ډېر ګران ورور محمد ابراهیم امیري نه یوه دنیا مننه چې د ښاپېرۍ ورغوي ته یې کتابي بڼه ورکړه.

د انټرنیټ په مخ اوډ نکی : سمسور حبیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ زما همزولې

نه پوهیږم چې څومره شاعر یم او څومره نه. زه چې اوس د خپل تیر ژوند په خاص ډول د ماشومتوب شپې را یادوم ، نو خپل ځان له اوس نه زیات په ماشومتوب کې راته ښه شاعر وبریښي. همدا اوس هم د او سنیو شپو ، تراژیدیو ، خوښیو او ښکلاوو د ښې انځورونې لپاره د خپل تیر ژوند په تیره بیا د ماشومتوب رنګینې شپې په پور را اخلم او د خپل شعر د کورګي سندریز دیوالونه ترې جوړوم. په ماشومتوب کې چې د تورو او کلماتو خاپیرۍ مې په حکم کې نه وې ، نو د ماشوم شاعرانه کیفیت خو مې په حکم کې و. د ښا پیریانو کیسې مې دومره ریښتیا ګڼلې چې د شپې به مې په خوبونو لیدې. په خپل ماشوم ذهن او خیال کې به مې یوه ښاپیرۍ جوړوله او ما به وې چې د اوسپنې څپلې به ورپسې زړوم. په ځنګل کې یو ناست ملنګ به اسم اعظم را ښیې ، دعا به راته کوې او بیا به د ښاپیریو جامې په لاس راځې.

په ماشومتوب کې له فطرت او تخیل سره له تصنع او عقل نه پاکه مینه کیږي او همدا مینه د سړي راتلونکې هم جوړوي.
کورنۍ چاپیریال هم د ماشوم په راتلونکي اغیز لري. که څه هم نه مې پلار شاعر و او نه مې مور شاعره وه ، خو بیا هم مور او پلار مې ماته ډیر شاعرانه کیښتونه را ښنلي دي.
زما د مور د ماشومتوب او ځوانۍ ټول ژوند په غمونو او تراژیدیو کې تیر وشی دی. تراژیدي مې له مور نه په میراث وړې ده او تر ننه د تراژیدي هنر سره مینه لرم. تراژیدي موسیقي مې خوښیږي، تراژیدي فلمونه ، افسانې ناولونه او شعرونه مې خوښیږي. زما د مور څلور ورونه یو په بل پسې مړ شوي وو. کله چې زه لږ غټې شوم ، نو مور به مې د نورو افسانو تر څنګه د خپلو ورونو د مرګونو کیسې راته کولې. له کیسې وروسته به مې مور وژړل ، ما به مې مور ښکلوله او زارۍ به مې ورته کولې چې بس دی ، مورې مه ژاړه. کله کله به مور د خپلو ورونو په یاد یوه نیمه لنډۍ په غلي اواز ویله. د مور اواز به پر ما خوږ لګیده او ما ته به یې ژړا راوسته. ما مخکې وویل چې زه په ماشومتوب کې په تورو او کلماتو لاسبرې نه وم ، کنه کنه ډیر کیفتونه به مې د تورو او او کلماتو په زور شاعرانه کړې وای. یوه خاطره درته لیکم چې شعر ته ډیره ورته ده:
_مور مې ددویم پوړ په کوټه کې را ته ټال جوړ کړی و ، زه به په ټال کې زنګیدم. د دویم پوړ د کوټې له کړکۍ نه به مې مخامخ غرونو ته کتل. مخامخ غرونه به هم زنګیدل . زه نه پوهیدم چې دا غورنه څنګه زانګي ؟
کله به چې زه له ټال نه را کوز شوم. دوی به هم ځای پر ځای و دریدل. یوه ورځ نرۍ نرۍ باران وریدلی و. زه په ټل کې زنګیدم. نا څاپا مې مخامخ غرونو ته پام شو . د غرونو پر لمن د بوډۍ ټال (شنه زرغونه) غوړیدلی و. غرونه زنګیدل. ما له ځانه سره وویل چې دا به د غرورنو ټال وي او غرونه به په دې ټال کې زانګي. پر غرونو را خوره شنه زرغونه مې د غرونو ټال باله .
په همدې ډول له عجیبو شاعرانه کیفتونو سرا را لویدم. پلار مې ډیر دینداره او امانتداره سړی دی. ډیر وخت به په نیمه شپه کې د تهجد لمانځه ته پاڅیده. کله کله به یې زه هم له ځان سره پاڅولم. دنیمې شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا او د ستورو ځلا به را باندې ډېره ښه لګیده . کله کله به یې په اسمان کې هغه نژدې شوي ستوري را وښودل . یو ستوری به غټ تک سپین و . پلار به مې ویل چې دا لیلا ده. بل ستوری به د سپین غټ ستوري نه لږ وړوکی او سوربخون رنګ یې و . پلار به مې ویل چې دا مجنون دی. دوی دواړه یو پر بل مین وو او دواړه د خدای په قدرتونو اسمان ته ختلي دي . دوي په کال کې یو ځل سره غیږې ورکوي او که چا غیږ په غیږ یو ځای سره ولیدل. چې هر سوال یې له خدای پاک نه وکړ ، سوال یې قبلوي. ما به هم په زړه کې ویل چې ښه که غیږ په غیږ یې ووینم. نو کوم سوال به له خدایه کوم ؟ سوال به مې نه خوښیده. په دې سوچونو کې به خوب وړی وم.پلار به مې د شاتو له مچیو سره ډېره مینه لرله. کله به چې ژمی تیر شو. زموږ کډې به د غرونو باندېو ته تلې . زموږ غرونه د ځیړیو په ګڼو ځنګلونو پټ دي. ځیني د نښترو ځنګلونه هم لري. پلار به مې د ځنګل په لمن کې د اوبو پر غاړه د شاتو مچۍ ځارلې. د اوبو غاړې ته به یوه یوه مچۍ راتله اوبه به یې په خوله کې اخیستې او د ځیړیو په ځنګل به ور ننوته . پلار به مې هغه ځای معلوم کړ. بیا به د ځیړیو په ځنګل کې پسې ګرځیدو. کله نا کله به مو ځیړیو په یوه لویه ونه کې د شاتو د مچیو کور پیدا کړ . مچۍ به د لمر د وړانګو په غیږ کې لکه ګرځندې سپرغۍ د لویې ونې سوري ته ننوتې او ځیني به ترې راوتې. دا انځور اوس هم زما په ذهن کې ژوندی دی او اوس هم دا ښکلا په لفظونو کې نه شم نغښتلای. پلار به مې د ځیړۍ لویه ونه د شاتو پسې سوری کړه . تختې تختې شات به پکې وو . د شاتو د مچیو په ټوپکي کې به یې ګوتې وهلې یوې نیمې به پر ګوتو او لاسونو و چیچه ، خو د پلار به مې هیڅ چرت هم نه خرابیده. کله به یې چې پر مخ او یا د سترګو سره نژدې وچیچه. نو ماته به یې ویل چې دا لشې یې را وباسه. ما به لشې ترې را وویستې. کله به چې زه د شاتو مچیو وچیچلم ، نو ما به ژړل. پلار به مې راته ویل چې ستنه یې درته ولګوله. دا د هر مرض دارو دي. پلار به مې د مچیو په مینځ کې یوه اوږده زرینه مچۍ پیدا کړه ماته به یې راکړه ویل به یې چې ورو ورو یې په ګوتو کې ونیسه دا ملبکه ده او چیچل نه کوي. ما به ملبکه ورو په ګوتو کې ونیوه . څومره پسته وه . زړه به مې یو ډول پرې خوږ شو. پلار به مې د واسکټ له جیبه کوچنۍ بیاتي را واخیسته او د ملبکې وزرونه به یې یرې کړل. بیا به یې د شاتو کندو ته واچوله. د شاتو د کندو سر به یې خلاص پرېښود . مچیو به د شاتو د کندو پر سر ګرځنی کول او ډلې ډلې به د کندو ګیډې ته ورننوتې. په یوه شیبه کې ټولې مچۍ د شاتو کندو ته ننوتې. د شاتو د کندو سر به یې وتاړه. د مچۍ له کور نه به یې د شاتو تختې را پرې کړې. ماته به یې یوه کوچنۍ تخته شات را کړل. چې دوه درې ټوټې به مې وخوړل . موږ به یې کړم. یوه شیبه وروسته به شاتو تږی کړم. د ځنګل په لمنه کې به پر یخه چینه څملاستم او یخې اوبه به مې وڅښلې. پلار به مې له شاتو دیګی ډک کړ او له ځنګله به رووان شوو. پر لاره به خوشحاله خوشحاله را تلو . زما مخ به د شاتو د مچیو له لشو نه پړسیدلی و ، سترګې به مې تنګې شوې وې. پلار به مې مخ ته هنداره راته ونیوه . ما به د ځان پورې خندل. د هر څه په باره کې به مې له پلاره پوښتنې کولې. له پلاره به مې پوښتنه وکړه چې د شاتو مچۍ شات څنګه جوړوي ؟ پلار به مې راته وویل : مچۍ ګلان په څانګو کې راوړي. دننه په صندوق یا کندو کې یې پاڼې پاڼې ږدي. د ګلونو د پاڼو د پاسه ملکه ورو ورو ګرځي. له کومو ګلپاڼو نه چې ملکه تریږي ، هغه ګلپاڼې په شاتو بدلیږي.
زموږ د کور په هره کوټه کې دوه یا درې د شاتو صندوقونه چې موږ یې ټمبکې بولو وو . زموږ کورته به له سهاره تر ماز دیګره مچیو په وزرونو کې رنګا رنګ ګلان راوړل. ګلپاڼې په څانګونو کې مچۍ ډېرې ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري. زه د دويم پوړ په کوټه کې ويده کيدم.، او زما کټ د شاتو د مچيو له ټمبکي سره جوخت ايښی و. د شپې به مې له کړکۍ نه د ستورو ډک اسمان کوت. د ليلا او مجنون ستوري به مې کتل چې څومره سره نژدې شوي دي؟ بيا به مې د شاتو د مچيو زمزمو ته غوږ کيښود.

کله کله به مې د ټمبکي تخته ورو په څپيړه ووهله. د شاتو د مچيو زوږ او زمزمې به لا پسې ډيرې شوې. ما به زړه کې ويل چې اوس به په ډيرو ګلپاڼو له پاسه ملبکه تيره شوې وي او اوس به ډيرې ګلپاڼې په شاتو اوښتې وې. په زړه کې به مې را وګرځيدل، کاشکي زه د شاتو ملبکه وای چې ګلپاڼې مې په شاتو بدلولای.

پلار مې د شاتو د مچيو په باره کې دا هم راته ويلي وو چې دوی ډيرې اصيلي دي. په کوم کور کې چې بې ديني او بې اتفاقي راشي اويا ظالم پاچا پر وطن واکمن شي، نو دوی له هغه کوره ځنګل ته ځي. د شاتو مچيو د ښکلي پيغمبر(ص) د ژړا تاب نه درلود. د پيغمبر (ص) اوښکې يې وڅښښلې او لوی خدای(ج) د شاتو جوړول پرې ولورول. پلار مې ويلي وو چې د شاتو د مچيو د ساتلو لپاره بايد په زړونو کې پاکي او تقدس وساتو. دا خبرې مې له پلاره اوريدې او زما په ياد کې پاتې کيدې؟ زما د ژوند شپې لکه ګلپاڼې په غيږ کې مچۍ تيريدې. او اوس نو زه زلموټی شوی وم او ورو ورو د بلوغ درشل ته ور نږدې کيدم. اواز مې لږ ډډ شوی و. خو لا تر اوسه مې هم هغه ډول خوبونه نه وو ليدلي چې د بلوغ په باب مې په منيه المصلی کې لوستي وو. يوه ورځ مې پلار د مچيو د ټمبکې (کندو) تخته خلاصه کړه. د شاتو د سپينو تختو د پاسه تورې مچۍ ګرځيدې. په يوه لويه سپينه تخته کې دوې غوټې وې. پلار مې ويل په دې هره غوټه کې يوه نوې ملبکه اوسيږي. که چيرې دا غوټې دا سې پاتې شي په دې کور کې به دوې نورې ملبکې هم پيدا شي او بيا به د دې کندو نظام خراب کړي. نوې را پيدا شوې ملبکې به يو يو ټولی مچۍ له ځانه سره وباسي او دا کندو به کمزوری شي. پلار مې چاړه را واخيسته. په دا سې احتياط يې غوټې غوڅې کړې چې په غوټه کې د ملبکې چينجی زخمي نه شي. پلار مې د کندو له تختې نه را تو يه شوي خاوره لمده کړه. لمدې خاورې خوږ بوی وکړ. پر ما د شاتو بوی او د لمدې ختې بوی ډير خوږ لګيده. پلار مې د کندو پسې تخته بنده کړه. د تختې پر درزونو يې لمده خاوره وموښله.

يوه اونۍ وروسته د همدې ټمبکي له سوري ګڼې ګڼې مچۍ راوځي او په هوا کې ګرځني کوي. له ټمبکې نه يو لوی ټولی مچۍ راووتې. مچۍ په هوا کې تاويدې. غوښتل يې چې د هغه لرې ځنګله په لوري لاړې شي خو پلار مې د هغوی مخه ونيوه. دوړو شګو ګوزارونه يې پرې وکړل.

مچۍ يې زمونږ له کور سره نژدې د توت ونې ته وګرځولې. مچيو د توت په يوې هسکې څانګې پورې ټوپکی جوړ کړ. يوه مچۍ د بلې مچې پورې نښتې وه. د لمر شغلې پرې لګيدلې او دوی وزرې رپولې. ډيرې ښکلې بريښيدلې. کله به باد ټوپکی و ښوراوه. ما وی چې اوس به د ماشومانو د شګو د کوټنۍ غوندې د مچيو دا کور هم ړنګ شي. خو نه پوهيږم چې ولې نه ړنګيده. پلار مې له وچ او تش کدو نه جوړ شوی د مچيو د را ايساريدلو لوښی د ځان سره توت ته وخيژاوه. زه هم توت ته پاس ور وختم. پلار مې د ډيرو مچيو په منځ کې ملبکه لټوله. تر لږې شيبې لټون وروسته يې د شاتو ملبکه پيدا کړه. ورو ورو په ګوتو کې ونيوه. ما ته يې وويل چې له جيبه مې بياتې دروباسه. ما يې له جيبه بياتې راوايستە او د ملبکې وزرونه مې پرې کړل. پلار مې ملبکه له کدو نه جوړ شوي تش لوښي ته واچوله. بيا يې ورو ورو په لپو لپو مچۍ تش کدو ته پسې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچولې. د مچیو ډک لوښی یې له ځان سره را کوز کړ. د نوې ملېکې دا لوی ټولی مچۍ یې په یوه بله تشه تومبکه کې سمبال کړې. څو تختې شات یې هم ورته کیښودل. چې څو دوې خپل شات جوړوي. په دې شاتو به څو شپې ور تیرې کړې. ما مې له پلاره پوښتنه وکړه چې تا خو څو ورځې وړاندې په هغه ټومبکه کې د ملېکې دوې غوټې غوڅې کړې، نو دا دریېمه ملېکه له کومه را پیدا شوه ؟ پلار مې په خندا کې راته وویل چې: دا ملېکه ما پریښې وه. ځکه چې هغه ټمبکه ډېره زوروه وه ما وې چې بله ټمکه هم ترې جوړیدای شي. په دې لا دوې ورځې پوره نه وې تیرې. هماغې اولنۍ ټومبکې بیا شورش وکړ. یو کوچنی ټولی مچۍ ترې را بیلې شوې او نژدې دیوال پورې پنډې شوې. پلار مې ملېکه پکې ونیوه. دا ځل یې وزر پرې لنډ نه کړل. ما ته یې راکړه او راته یې وویل چې په ورغوي کې یې ورو، ونیسه چې درنه مړه نه شي. ځکه چې د ملېکې مرګ د یوې پاچاهۍ مرګ دی. ما ملېکه په ورغوي کې ورو ونیوه. زما په ورغوي کې یې ورو وزرونه رپول. د وزر د رپولو سره یې ان زما زړه تخناوه. پلار مې راته وویل چې دا ملېکه یوسه او د غنمو په شنه کرونده کې یې خوشې کړه. زما په زړه کې یوې پوښتنې غځونې کولې. پلار مې نور څه هم راته ویل. خو ما نورو ویلو ته پرې نه ښود او ترې و مې پوښتل: پلاره تا هغه ځل ویل چې هغه بله ملېکه ما پرېښې وه چې نوی کور جوړ کړې. نو دا ملېکه ولې نوې کور جوړولو ته نه پریږدې ؟ پلار مې مسکی شو. ویې ویل چې ته څومره ډېرې پوښتنې کوې. بیا یې په ځواب کې راته وویل: ځکه چې یو خو دې ملېکې ډیر کم شمیر مچۍ له ځانه سره ملګري کړې دي. یعنې یو پاچا باید ډیر رعیت ولري. او ددې ملېکې رعیت ډیر کم دی. بله دا چې هغه پخوانۍ ټمکه کمزورې کیږي. ددې ملېکې غوټه ما نه وه لیدلې. کله کله د ملېکې غوټه په پټ ځای کې وي. له سرې نه پاتې شي. زما د پوښتنې ځواب وشو. اوس نو زه په خوشحالی له کوره را ووتم. ما ته ځان ډیر غټ برېښیده. ځکه له ما سره د مچیو پاچا ملګری شوی و. زه د غنمو تکې شنې کروندې ته ورسیدم. په یېلو پښو په تکه شنه کرونده ور ګډ شوم. شنه او تنکي غنم زما په چاودو او یېلو پښو زخمي شول او خوږ بوی یې په هوا کې خپور شو. دا بوی هم د شاتو او لمدو خاورو په څیر پر ما خوږ ولګید. ورو ورو مې ورغوی پرانیست. اوږده زرینه او وریښمینه ملېکه مې په ورغوي ګرځیده. ورزونه یې هم جوړ وو. خو خدای زده چې ولې نه الوته. زما ډیر زړه پرې وخوږیده. ورغوي ته مې ورو پوکی ور وکړ او په پوکي سره مې د شنو غنمو غیږې ته والوزوله. کور ته په خوشحالۍ راستون شوم. بیا مې له پلاره پوښتنه وکړه چې ولې دې ملېکه له کوره شنې کروندې ته را باندې یوړه ؟ پلار مې بیا په مسکا کې راته وویل: ځکه چې له کوره او نورو ټمبکو لرې وې. که دلته نژدې مو ازاده کړې وای، بیا به کومې ټمبکې ته ننوتلې وای او یوه جوړه پاچهي به یې خرابه کړې وای. بله دا چې د ملېکې مرګ لویه ګناه ده. بس د پاچا مرګ دی. ما وې چې ملېکه ډیره تنکۍ وې په شنو او تنکیو غنمو کې به بل سپیره ځای نه خوشحاله وي او تر ټولو لویه ارزو مې دا وه چې ګوندې د مچیو یو داسې لښکر پرې راشي چې ملېکه یې مړه وي او یا یې ملېکه نه وې، نو دا به یې ملېکه شي او ورانه پاچهي به پرې جوړه شي.

زه اوس هم داسې انګیرم، چې زما د شعرونو او سندرو لفظونه هغه مچۍ دي چې د ښایست او شعر په شنه کرونده کې یې زرینه ملېکه ورکه کړې ده. زه تل ددې زرینې ملېکې په لټون کې لالهانده ګرځم زما همزولې ښاپیرۍ راته ویلي دي چې دا ملېکه ما لیدلې ده ما هم د خپل خیال او خپل شعر د ښاپیرۍ لمن نیولې ده. د خیال او ښکلا په ډیرو جزیرو یې وګرځولم، خو لا مې موندلې نه ده. تر هرې پلټنې وروسته ښاپیرۍ کټ کټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخاندي او د يو نوي پړاو د پلټنې بلنه راکوي. کله کله مې شک پيدا شې چې هسې نه ملېکه زما د همزولې ښاپيرۍ په ورغوي کې وي . که خدای کول سبا به د ښاپيرۍ ورغوی پرانزم. ګوندې زرينه ملېکه په لاس راشي او د سندرو يوه کوچنوټې پاچهي راته جوړه کړې.

په مينه

کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر ته لیک د ځنګل

سلام سلام ګرانه کاروانه سلام

وایه چې هېر دې یم کنه ملګریه؟!

زما د سویولو غړنو شیبو

سترېه ستومانه اوښبنه ملګریه!

*　*　*

ظالمه نه رادرومې مرم درپسې

د سور کي اوښ د ګونګرو شرنګ دې اورم

ها چې اهد ء دې ؤشپونګي شهید ته

هاغه غزل په وینو رنګ دې اورم

*　*　*

نن سبا مستې ترانې نه لیکې

منمه ستا د قلم نوکه ما ته

ستا د شاعر زړګي په شنه ستوري کې

د سپین هلال د تورې څوک ما ته

*　*　*

چې ستا د چاو دو پښو په وینو سره وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن مې شمال هغه سرګړي ښکل کړل

ستا د شرابو شیشې تشې مه شه

راشه سو ما مې درته واړه ګل کړل

* * *

راځي د شاتو ګلوزرې مچۍ

دانه دانه دي غزلتوري ګرځي

ستا د مسرو پنجرې یې خچې پچې

د غره مارغان شي په هر اوري ګرځي

* * *

درته کافرې تذانې لرمه

راشه یو ځویې مسلمانې خوکړه

خیر دی یو ځو به ملکې شي درته

ځینې یې وینځې غلامانې خو کړه

* * *

منمه نن سبا تش لاسی یې ډیر

له خیالي لاس دې د شعر کب ښوییږي

لا دې په زړه کې تنده نه ده راشنه

چې دې له شونډو جام درب ښوییږي

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرپه ځنګون چې کړم په خوب دې وینم
دناصر باغ په هدیره کې ګرځې
لکه غاټول غوندې راټول غوندې یې
دزړه دداغ په هدیره کې ګرځې

*   *   *

زه هم خبر شوم ځورولی یې چا
کره کتونکو درته کم کتلي
د شاعر زړه ګلاب دې مړاوې مه شه
ما دې د سرواوښکو شبنم کتلي

*   *   *

ستر ګې دې ډکې دي دزړه له رنګه
خبرې نه کوې سندرې ګورې
دشعر کوترې په پنجونه درځي
لکه سپین باز لوړې ژورې ګورې

*   *   *

راشه پخلا شه مروره آشنا
چوپو بلبلو ته سندرې راوړه
دپرښو پرښو پنجرې ما توه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندي طوطيانو ته شكرې راوړه

* * *

راشه دشپې راشه شاعر به دې کړم

که د سپوږمۍ په جام کې شومې شيبې

د قمري غوږ کې کوکو کووا يه

چې راپه يادې شي ما شومې شيبې

* * *

لکه د خدای د شنه کتاب په شانې

د سپينو وړانګو په چترۍ کې راکوز

په خدای که شين ځنګل مې وګنې اوس

سره له ستوروېم سپوږمۍ کې راکوز

* * *

د شنو چندڼو په خوشبو کې لامبم

شپه ده په شان د شان د شنه ښامار پروت يم

نه نه پر سرمې ده سپوږمۍ ولاړه

چا پير د سپينو ستوروها ر پروت يم

* * *

پر سر د هغې تپې ستورى ولاړ

چې ستا د سره اوښ کپرۍ ښخه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مخ يې لاس د ښښترو واهمه

چې هسې نه پکې سپوږمۍ ښخه ده

*   *   *

سهار مې لمر لکه زرينه بيړۍ

زما د شنې غيرې په سين کې ګرځي

داد شهيد شاعر خوشحاله اروا

په ايا تونو د ياسين کې ګرځي

*   *   *

شډل بازان لکه ستېنګر توغندي

وزرې شخې غاړې لکې نيسي

د برګ وزرو غرنو کوترو

پئتې مهينې الوتکې نيسي

*   *   *

ها چې روسي هوا بازنه شوو يشتی

لښکرو لاړ پر هغه لوړ ګلونه

ته واقيام دی شهيدانو کړی

بيالو غړن دي دګو ګړ ګلونه

*   *   *

ماشوم شپونکی څه په هنرور خيژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترېنه راوړي ګيډۍ ګيډۍ په مينه

پرو چو شونډويې ټپه ښکلوي

ناوکۍ خورته وړي ډالۍ په مينه

*   *   *

لمدې خېرې ته مې چندڼ په سلام

شنې په باران مې بنفشې

د ښکلا برید مې څوک ټاکلی نه شي

بس يو ښايست يم بې نقشې بې نقشې

*   *   *

هغه د شنې غونډۍ ننېتر دې په ياد ؟

چې يې ټټر کې توغندی ښخ ؤ

چې يې پروکې سور ځونډې ښخ ؤ

*   *   *

اوس له هغه زخم نه څانګه راشنه

چې پرې ورېمه راشي لونګ خوروي

او که شمال ور سره وکړي شوخي

بيا خو د شنو بنګړيو شرنګ خوروي

*   *   *

د شپې پردې څانګه بلبله کيني

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سرودونه دزبورېې په یاد

په سوي غږ سره محشر پنځوي

ته وا اسرارد کوه طورېې په یاد

*   *   *

په سپيده داغ بلالي چيغه وکړي

څه په خوږه ژبه قران وايي

ټول کاينات ورته تالۍ ووهي

په ترنم چې الرحمان وايي

*   *   *

راشه زما پرلمن لاس لګوه

چې څومره غواړې دومره مينه درکړم

مسرې يې سېل د طاووسانو واخله

چې سپين غزل ته دې شنه وينه درکړم

*   *   *

که حماسه که دې جلال وي په کار

دبرګې پړانګ ليونې سترګې لرم

اود جمال دنازکۍ لپاره

ګوره په رم د هوسۍ سترګې لرم

*   *   *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې په لمنځو کې شمال وشیندم

دځنو بوی به دد لبرو هېر کړې

منم دخیال تیشه به و غور ځوې

دغه بتان به د ډبرو هېرکړې

* * *

درته به راولم شاعره اروا

دورک ارم دښاپیرۍ په بڼه

درته دلمرزرین تارونه اوبم

بس د سندرو دکیږدۍ په بڼه

* * *

که د سندرو ښاپیرۍ ښکلوې

څوګامه مخکې له خبل ځانه راشه

دشنو بنګړو شرنګایې اورې کنه؟!

درته نارې وهي کاروانه راشه

* * *

دښکلا داسې جزیرې دربښیم

چې د شاعر سرې په خیال کې نه شته

ستا دیوې ټپې په زړې کې شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنورو ژبو په جوال کې نه شته

* * *

راشه چې لرې پروازونه درکړم

چې په شفق دې وزر ولګیږي

درته سکې د ښکلا توس اخیستې

تا په به ستاد هنرو لګیږي

* * *

راشه دشپې راشه شاعر به دې کړم

په شنواوبو کې رانه ستوري ګرځط

دوی پرزرین مازیګر لوږه کړې

چې ټول به ستا دغزل توري ګرځي

* * *

لیک مې درو لیږه درو به رسي

هو دالهام دیوې کوترې پەلاس

بازان یې نه لوټي ځواب یې راکړه

دشنه باګرام دیوې کوترې پەلاس

* * *

ستا دبهیر یاران په مینه نما نځم

له شنې دعانه مې ځولۍ ډکې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

منم بهیر به شي د شمعو بهیر

له شهیدانو مې غونډۍ ډکې دي

* * *

دا عاشقان دا عارفان د بهیر

د صوفیانه نظام جنډې به واخلي

چې یې منصورؤ په مستۍ راوستی

په نوم د هغه جام جنډې به واخلي

* * *

ګوره چې هېر دې نه شم هېر دې ډیر دي

یوځلې بیا وایم چې بیا به راځې

پر پخوانو پلونو دې ګرد پریوتی

کرانه کاروانه خامخا به راځې

* * *

خدای خبر هېر دې یم که یاد به دې یم

زما پر زړه باندې خو ګرځې مدام

ها ، یې ماشوم شې لولکۍ رانیسې

دګل پر غوړ ګوباندې غورځې مدام

* * *

راشه جانانه پرې سندرې وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخیرې پانې پانې ژبې زما

راشه چې جانانه پرې سندرې وایه

د خیرې پانې پانې ژبې زما

راشه چې شین شم رنګ مې زیړاوښتی

د بیلتانه له زېړې تبې زما

* * *

چې مازیګر شي شنو دروته زما

لمر دزخمي مارغه په شان راشي

ستړي وزر راباندې و غوړوي

کاروانه ستا دزړه په شان راش

پېښور، ناصرباغ نوی کمپ ۲/ ۷/ ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زېړه زرغونه

راځه دواړه د ښکلا پر سفر ووځو

له خپل کلي نه به لرې ولاړ شو

په یوه ځای ، په یوه آواز ، په یوه اندازه به

لکه غبرګې او خوږې سندرې ولاړشو

دژوندون داوښ مهار به

دواړه ونسیو په ګډه

راځه ولیږدو په کډه

بارد ستو رو د سپوږمیو

د سندرو چندڼ بو یوا و دزېړو زرغونو به

سره وتړودلمر په زرې مراندو

دژوندون داوښ پر شابه یې بار کاندو

خامخا که په پیچومي کې پښه نیسي

ته یې ووهه د ګل په لښتو تاندو

* * *

د سلګیو پر کږ لیچ به

لکه سپینې اوښکې واوړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا په خانقا کې،

به دلوی صوفي له زړه نه

په ګډا لکه د میني اوښکې واوړو

چې یې لمر پر تېرد څو که لګیدلی

هاغه اوږ کنډو خووینې !

د کنډو په غیږ کې تویې

د لمر څاڅکي څا څکي وینې

مخامخ به یوه او بل ته

د کنډو په سر کې کېنو

یکه زار به راته وایې

زه به سر دټېپ واخلم

ته یې بله مسره وایه

ورپسې چې غاړه تاوکړم

ته یې هم راسره وایه

ته به ښه یسته سوال شې

زه به ستا د سوال ځواب شم

د طاووس بڼکه ته شه

زه به غېږه د کتاب شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به داسې رانه پوښتې

راته وایه چې ژوند څه دی

زه به داسې درته وایم

چې ژوندلو یه کرونده ده

پرې کرلي چالونګ دي

چا ګلاب دي او چا بنګ دي

او چا ګډ دازغولو دی

چاته خوږ لکه لومړۍ بوسه دناوې

چاته خپل ژوند د پردۍ ناوې په شان دی

شوې یې سترګې پسې سپینې

خو ده پټ مخ په پلو دی

ته خبره یې که نه یې

زه او ته دواړه شپانه یو

تورې سپینې رمې پیایو

د شیبو او د ګړیو

راڅه پټ شو په شړیو

راڅه ځلمو پر لیمڅیو

خدای دې وکړي چې ټول مات شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یر دې ږدمه پر بنګړیو

* * *

ګوره دا دې هم هېرنه شي

د کفنو او بدل زده کړه

له ځیږو ځیږو وژغنو

له پستو پستو وړیو

وئډارنې ته خو پاڼې غوندې رپې

مرګ خو بازنه دی چې زاڼې غوندې رپې

مه ډارېږه زه په زړه در سره نیم کړم

څنګه موسکه شوې او برندې راته ګورې !

هو پو هیږمه دژوندله ډېرې تندې راته ګورې

هسې ټوکه مې کوله

تا ته چاوې چې ډارنې

ها ، دی لاره کې مرګ ناست دی

ترې نه وباسه څرمنې

ته داغشي در سره کړه

زه لینده غاښکي په غاښکي سمومه

دژوندون د تاک په سرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وانبکې سمومه

چې په میو یې طاووس غوندې رنګینې

زما او ستا دژوند شیبې شې

*   *   *

د شپو ورځو پربرګۍ رمه دې پام دی؟!

ددې لارې په کږلیچ کې

راته ښکارې چې ناست بودی

یا کیدای شي وږې پړانګ جوړ کړی ځودی

ته به غشې راکوې زه به یې بولم

که مې وویستو د مه به کوم غیږی کې دې ځملم

دژوندون د جنت حورې غشی راکړه

شابه شابه د نر لورې غشی راکړه

ها تېره لکه د تورې غشی راکړه

ورته ګوره پر تندې باندې یې ولم

شیبه پس به ګورې غېږکې دې ځملم

ورته غوږ شه چې یې خرپ دې تندې واورې

په خدای خرپ بې دا سې خوند کړي

لکه تا نه کله کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په ټنده کې خوله وا خلم

* * *

افسانې غوندې به یو بل

مخ په وړاندې سره بیا یو

سره لاس تر غاړې دواړه

د ښکلا رمې به پیایو

چې په ګوته کې ژوندی مې

داغمی د سلیمان وي

لاس یې خلاص توره ی آزاده

که لښکر لښکر د یوان وي

چې مې خدای په زړه کې ناست وي

چې تر څنګه مې جانان وي

که ځنګل ځنګل ماران وي

لکه غرونه راروان وي

ښاماران وي ښاماران وي

پرښتې د خیال راکړی

د هنر اسم آعظم دی

خدای راکړی یو قلم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راښکلي پکې ناست دي

په زړګونو تېره غشي

په یوه ګوزار به ووځي

د هر مار ښامار له تشي

که د غشو له شغا نه

د هوسۍ غوندې ویرېږي

ورته ګوره ټول ماران به

درته داسې واړه کاندم

لکه ستا د غچۍ ګوتې

پوره هم نه نیمه برخه

که لاوي دې زړه کې رخه

بس واړه واړه چینجي به

دوربینو ترې نه جوړ کړم

تروینمینو پستو لاندې یې مړه کړه

چې تود زړه دې باندې سوړ کړم

د شفق خمُ کې یې رنګ کړه

سپین ټوکر دژوندانه پرې

سور چکن غاټول غاټول کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درانه اخوا الړوراخوا

د سره لمر مخکې ولاړ یم

په هر څاڅکي د باران کې

زهر جنې وړنګې مینځم

ته ولاړه د ګلونو پرل غونډیو

لکه سپل د طاووسانو

لکه زیړه زرغونه یې

یمع ستا د دیدن تږی

راته ګرانې اوبه نه دي

ته یې غېږې ته ځولۍ کړه

د ګلپانړو ورګوزاره

په ګډا ګډا یې یووړې

چا ویل چې زما طبعه

بس روانې اوبه نه دي

راځه لرې لرې ولاړ شو

نا آشنا وطن ته لرې

راخورې چې کړي پر سرمو

ښاپیرۍ د خوب وزرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورکه جزیره به
د ښکلا چیرته پیدا کړو
که امیل د دنګې غاړې
دې خطا کې رانه پرې شي
که یې ګوتو کې تش تارهم
رانه ښه ذرې ذرې شي
که به ټولې مرغلرې
ترې خورې شي ترې خورې شي
راته وایې به سندرې
ټولو م به مرغلرې
چې خوږه به راته خاندې؟
که منت به پر ما کاندې؟
پرښتې د آبدیت به
یو نا څا په راپیدا شي
او پر تو یو مرغلرو
به یوه دم خوره ځلا شي
دواړه لاس به ستا له غاړې
د امېل پر ځای راتاو کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په روان تخت کې به د رومو

دیدار پیالې به مو شومو

۱۹۹۷ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ راتم شه لاروېه !

د شهید آشنا دسمال مې
ملا وستنی دی له ملانه
شیبه وړاندې یم راغلی
له درنې لویې غزانه
ازانګه دګړنګ ژبه
شنه د تورو له خرپانه
په خورجین کې مې راوړی
هغه سر له اژدها نه
چې یتیم یې شو کولی
و ، له خانګې د موسکا نه
* * *
د خپلې غربې مې پرې دي
پښې مې ډکې له !غزو دي
په ټټر کې مې راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات سرونه د نيزودي

د کاروان او ښان مې سترې

شهيدان مې پرې راورې

مشالونه مې د شپودي

دا په وينو سره سر کړې

* * *

ته دې غبرګ غوړونه وخورې

داناري مې ولې ناورې؟!

ګورې نه چې درپسې يم!

ښکوم دې د پښو خاورې

د سرې په شومه موړ شې

په دې زړه لکه دواورې

د جانان د غم رانجه مې

دي په لپو لپو څښلي

دامې ټول خواږه ياران دي

داچې نن پرې جوړ دي څلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې تش راغلی نه یم

زمانې مې په ځولۍ کې

لږ راتم شه لارو یه

افسانې مې په ځولۍ کې

هر فریاد ته مې ورکړی

د سلګیو لړم ټک دی

د اوبو پر ځای مې څښلی

د خپل ډک زړګي پټک دی

د هر داغ تنهۍ یې واکړه

زړه مې ډیر د مینې ډک دی

د ایمان په تېغ یې وژنه

که پکې هم ذره شک دی

*   *   *

یو ما ښام ویو آشنا مې

زما زړه په لاس کې راغی

د کینې و ه که د مینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چاړه په لاس کې راغی

وې دا زړه دې د کارنه دی

چیرته نوی زړه پیدا کړه

ترانې دې ټولې خامې

ورته سوی زړه پیدا کړه

چې غزلې یې خوراک وي

دا سې روی زړه پیدا کړه

چې له ستورو خولګۍ واخلي

لمر پلوی زړه پیدا کړه

* * *

ماوې ښه لکه چې زړونه

دروپېۍ ځلور خر څیږي

ددووسترګو په دکان کې

آشنا سپین او تور خرڅیږي

نغد غمونه به پرې ورکړم

که نغمې په پور خرڅیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زورور غزل به وا خلم

که غزل په زور خرخیږي

دا سلګۍ خو مې ور جار شه

که څه ټنګ ټکور خرخیږي

* * *

زما د زړه کوترېې پرېښو د

آشنا شغ لکه باز لاړو

د قدیمو سترګو والا

په ډیرنوي اند از لاړو

زړه مې کړنګ له لاسه پریوت

هی هی ما ت یې آواز لاړو

دا غمی ذرې ذرې شو

ښایې ښه له کاره ووت

د اشنا د سترګو تږی

څه پر للمه لاره ووت

دا ددوو لمرونو ستوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

له رنګين مداره ووت

* * *

لا رويه هغه شپه مې
په خدای دومره ډېر ژړلي
ما خو هغه ورځ هم نه وو
دنن شپې په څېر ژړلي
هغه ورځ هم يوه ورځ وه
ښايي تانه به وي هېره
ته ما شوم وې که درياد شي
مو ده ډيره پکې تېره
ها لښکر چې وراغلی
زموږ کلي ته دژوند
د سور خولو هلکانو
د شپږ بريتو ببر څنو
تورې سترګې يې ګور ګورې
يو نيم رګ سور د کر کنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مست په تکبیرونو

په ډلونو په اتڼو

هغه شپېږ زلمي دې یاد شي ؟

ها چې دربې یې تو دې کړې

چې لُنګۍ یې کړې ګوزارې

ها چې څڼې یې کودې کړې

ها غور ځی به یې چې لنډ کړ

چې ټپې به یې اوږدې کړې

د شهید په یوه ټپه یې

د عالم ستر ګې لمدې کړې

ها چې ټولو ، ووې خدایه

»د مرګ سترګې یې ړندې کړې«

چې د بنګو په چلم یې

سترګې سرې ردې ردې کړې

د چینې بر غاړه ناست وو

د چینې پر سر چنارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چنار کې قمري ناسته

او کوکو یې وار په وارو

سور کی اوښ مې راپسې و

د ګونګرو یې شرنګهارو

ټولو سترګې کړې راپورته

پکې پروت د مینې ښارو

ددې ښار دزړه په منځ کې

یو کاروان په ټپو بارو

جوړ لباس د لارویو

له قربان او یکه زارو

خو ننتلي زړه ته تللی

یو غمګین غږ د ستارو

او د مینې له دې ښارونه

راتاو شوی لوی ښامارو

دغه شپږ زلمې راوتې

د همدې ښامار په ښکارو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئ !داځه کوې خوب یووړې

لارویه رابیدار شه

کیسه بلې خواته لاړه

زوروره په کرار شه

ځه به زه لارې ته سم شم

او ځه ته پر سمه لارشه

او خله جېب کې مې خواږه دي

لږه خوله دې پې خوږه کا

د کیسې ودرانه بار ته

د غوږو ، ورته اوږه کا

هسې لاره لنډووپرې

چې اوږده را نه کیسه شوه

دا ته ځه سترې ماشوم یې

چې دې دومره تلوسه شوه

لکه تار کیسه تر ووځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خو زړه سورۍ پیسه شو

د کیسې په منځ کې ډیر دي

د ښتې غرونه ګړنګونه

له سینو وتلي غشي

او په تُورو پرې ځانګونه

له خپل سر سره دي لوبې له

له ښامار سر جنګونه

پکې مینې هدیرې شوې

تشوي ډک پالنګونه

د کیسې دامنځ به پر یږدو

په خدای ډیره به ترخه شي

اوس ایله سر ماښام دی

هسې نه چې شپه پخه شي

د ښامار دوښو ځاځکي

به له سپینو ستورو جوړ شي

او غاښونه به یې ګورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له ځينو ستورو جوړ شي

زخم زخم د زلمو به

له زرينو ستورو جوړ شي

دغه ټول ستوري به ګورې

چې يو بل سره جنګيږي

څوک به تښتي له مداره

څوک به ځمکې ته رالويږي

په کمرو کې به مات شي

په چينو کې به غور ځيږي

ژوند ددو پلونو تر منځه

شي دانه پکې د ليږي

* * *

په منځ منځ کې مه ويريږه

د کيسې پای ته راځمه

سپي دې غاپي رنګ يې ورک شه

د کيسې سرای ته راځمه

بس کيسه روانو مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا اصلي ځای ته راځمه

ته ما شوم وې لارویه

ځېله مست اوښان کتاروو

ځوندوري یې وې غاړې

د ګونګرو یې شرنګهاروو

یو انډی به د غلې و

بل انډی په غشو بارو

کاش د ګیډې دوزخ نه وای

داد غشو خو ، ښه کارو

بل مو کارنه و ، خو ښکارو

ته به وایې د څه ښکارو

د کیسې والا ښامارو

ته هم ناست په یوه انډي کې

او ګنې به اوښ مغری دراوړد کړ

تا څپیړه ور کوله

الوتکه په هوا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا څا پي و کړ نګيدله

ته به وايې د بارلاندې

ژوبله او ښه نړيد له

د يو بم بچی يې راوړ

هغه بلار به لنګيدله

بم د غره پر څو که ولويد

خو د غرۀ يې مزه نه وه

شي کيدای چې وي وچ موری

يا يې مياشته پوره نه وه

تاګنۍ د مټ د پاسه

تو غندي په شانې کيښوه

ګڅه سترګه دې کړه پټه

ښۍ دې خلاصه ورته پريښوه

د ښي لاس دويمه ګوته

دې راکش لکه ما شه کړه

په خندا دې کريږ ه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا بازدې تما شه کړه

دغرور شونډې کړې بوڅې

دپولادو چلوونکي

دګنیو په بند بند کې

دې ترخه زهر شیندونکي

ستا پر خوابې الوتکه

په آسمان کې راکښه کړه

د توپ ننبې ته یې جوړه

ستا ګنۍ او ستا اوښه کړه

دباروتو د زړه خوله یې

له ویشتو وړاندې خوښه کړه

هاغه غر چې یې آسمان ته

لښ نژدې څوکه رسیښي

چې اوښان پکې دوریځو

ددې څوکې تېره سرته

شپښ اوښان در ښتیا راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش روان وو ته به وایې

چې بس بار په بریښنا راغلل

چې ګډوډ له هوا بازیې

د خوږې ننبې نظر کړ

په یو ، رپ کې یې د سترګو

درز له غره سره ټکر کړ

یوه ګردې کاڼي د غره یې

د ښتګ پر ځای مات سرکړ

یوې تېرې ترانګې د پرښې

لکه لورنیم په ټټر کړ

په مښو که کې یې واخیست

ته وادایې لوی ارمان و

ها چې وړه یې په هوا کې

له هوانه کړه غاړه

الوتکه درې وړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړنګونو پورې لاړه
پروزرو یې شادو ګانو
کړلې چیغې پیغې سازې
ځینو شوخو شادو ګانو
پرې د پاسه کړې میتیازې
موږه هم د الوتکې
غړمبیدنې واوریدلې
لکه ناوې له خوبنې مو
ستر ګو اوښکې تویولې
پټې پټې مو په زړه کې
خوږې ګوړې ما تولې
لارویه تاته یاد شي ؟
چې ګنې دې پراوږه وه
ها اوږه دې پر اوږه وه
ها اوږه دې په دې وخت کې
له ګنې نه هم خوږه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه ټول تاته ووې.

تا ویشتلې مبارک شه!

خدای دې مل شه، په دې غرو کې

درته تیر دنور سرک شه

خودې وخت کې یو نا څاپه

یو کیفیت درباندې راغی

ستا په سترګو کې وې اوښکې

څه هیبت درباندې راغی

د شاعر په شانې بل شان

شعر یت درباندې راغی

افسانې مو درته کړلې

حقیقت دربانې راغی

د ګنۍ له واړه بار دې

په یو دم سپکه اوږه کړه

اوښ چې غاړه درکړه کړه

دده خوله دې پرې خوږه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له انډي نه دې راټوپ کړ

په ښاغلي غونډې ترپ کې

خلاص ګونګري داوښ د پښو دې

کړل ژرژر په یوه خرپ کې

د کاروان او ښان دی تم کړل

دیو دوو سترګو په رپ کې

ستا په سترګو کې وې اوښکې

تا ورې سلګۍ وهلې

ستا ورې ورې خبرې

په مرۍ کې ښخیدلې

ستا ګنۍ غوڅۍ سرې شونډې

دوې ګلپاڼې رپیدلې

ستا په سترګو کې خبرې

په څپو وې په غورځنګ وې

هغه شپږ دګلو ونې

نس ته تیرې یوه نهنګ وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خودې شپږو شوکولې

له نهنګ نه پېښې د سنګ وې

شپږ اوښان له بره راغلل

يو څاروان تش راروان وو

شپږ د ستماله هر د ستمال کې

تاو دوړانګو يو باران و

سپينو اوښکو کې راشنه مو

څانګې څانګې ارغوان وو

په دې هر د ستمال نغښتی

هر يو زړه زما جانان و

* * *

راشه راشه چې دې ښکل کړم

زما ښکليه لاړو يه

ته زما دنغمو سيری

يه زما ماته زړګيه !

ددې شپږو لاړو يو

ها اووم ملګری ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاروان دغزلونو

او سندرو ټوری ته یې

یادونه: گنی (گنی)

۷ / ۱۲ / ۱۹۹۷ ناصرباغ

د ښاپېرۍ ورغوی

پیر محمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو شاعر وژنمه یو قتل کوم

ورځم د ژوند د جریدې پر سپینې ټنډې باندې

د خو نړۍ قاتل عنوان لګوم

یو داسې تور مې پر خپل دین او پر ایمان لګوم

چې په ژوندون کې مې څوک نوم وا نخلي

زه که شیدې شمه که شات شمه که قند او نبات

چې د ښار ښکلي مې په ژبو لکه زهر او ذقوم وانخلي

په هغو کلکو تکو سپینو اطلسي رسیو ملا تړمه

راکوزول چې پرې شین سترګي هوا بازله هوا

زمونږ د کلي پرسم منځ باندې خوار بمونه

ځم نه ودرېږم ملا تړلی د غره سرته خېژم

له هغې شنې پرښې را با سمه روسی توغندی

چې مې د ښکلي کلیوال شپونکي دزړه په تودو وینو سور دی

هغه شپونکی چې په شپیلۍ کې به یې ژبه د څپو ګډه یده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سندرو میوندۍ کې یې ملا له د ټپو ګڼیده

هغه شپونکی چې یې د ستورو غوندې وري درلودل

هغه شپونکې چې یکه زارته یې سپوږمۍ د تور وشپو ګڼیده

هغه دده په وینو سور هغه روسی توغندی

د کلي پښې ته راوړم

چې ترینه دروند او تیره تبر جوړ کړي

په شکرانه کې یودوه درې منه غنم ورکوم

له ابرهیم نه په بخښنې هسې نه چې پرې بتان ما توم

په دې تیره په دې درانه تبر مې ځان وژنم

اد کې مورې لاس مې مه نیسه ځان نه وژنم کاروان وژنم

هغه کاروان چې همدا ستا زوی یې له کاره وایست

په جادوګر عشق یې د عقل له مداره وایست

هغه کاروان چې له چنار سره یې زړه پیوند کړ

چې له چناره سره ځانګې ځانګې و غځیده

چې د چنار پاڼې یې ژبې کړې پرې و غږیده

چنار اخستې د برکلي له شپانه نه په زکات سندرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینو اوبو کې به یې خامخاوي څښلې اوښکې

د کومې بورې کومې ورارې هوسۍ

خو ما د ټولو ښواوبدو سره

چنار د لرې کلي جانان ته کړو په مینه اهداء

خو جانان و نه ما نه

وې دې خبرو کې خبرې شته سندرې نه شته

خوند د باروتو په کې ډیردی او شکرې نه شته

پر هغه کلکو تکو سپینو اطلسي رسیو ملاتړمه

راکوزول چې پرې شین سترګو هوا باز له هوا

زمونږ د کلي پر سم منځ باندې خرو اربمونه

له توغندي جوړ په درانه او په تیره تبر چنارغوځوم

پریږدئ چې غرونه غرونه رنګ شي او چې خرپ یې و اوري

دې زوروریې د ښایست پرکروندې باندې وسیوری کړی

پریږدئ جانان مې چې اوس لمر وویني زیړه زرغونه وویني

پردی چنار څه کوي خپله جامه شنه وویني

ورځم د برکلي کنډو ته د شپونکي شهید له قبر څنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوګر دي کاږي په ځولۍ کې راوړم

پردي دې نه ویریږي ، سترګو ته دې لاس نه نیسئ ، نه یې ولم

زه پرې د خپلې نازولې او شاعرې شپې تندی ماتوم

نن مې لاسونه سره دي سترګې مې سرې

چې شومه دم شي شپه پخه شي او ویده شي خلک

هغه شاعره ښاپیرۍ که چیرته راشي د الهام له ښیښې

اسم آعظم به یې په پیڅکه د سالو وتړم

سلام یې نه اخلمه مخ به ورنه واړومه

له ډیره قهره به غاښونه ورته وچیچمه

ورته به وو وایم ورځه په مخ دې زیړ ګلونه

وینې مې نه چې مې لاسونه سره دي، سترګې مې دي وینې وینې

ګوره کنځادرته کومه او له سرنه دې د ستورو ډک د سمال غور ځوم

بیا به آسمان ته په دې توره شپه کې څنګه خیژې !

اخر افغان یمه پرعزم باندې ټینګ ولاړیم

بس دی پر ما د جادوګر حسن منتر مه وایه

یو شاعروژنمه یو قتل کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه غوغا جوړوم شورجوړوم

خپلو سندروته پیغور جوړوم

لاس چې رانه وړې ګنې لاس دې په خنجر وهمه

زه مې په خپل زړه کې خنجر ښخوم

کوم وربې سپي ته مې دا زړه غوړځوم

تر هغه سپي ښایست نه سپی ښه دی

چې مې دالعل کړو ، ورپه غاړه وې په دې کوتي لعل زه څه کوم؟

وئ ! دامې چې په جادوګرو لاسولاس ونیوه؟ !

چا سندر مارې مې په زړه کې په کټ کټ وخندل

۱۹۹۷/۱۲/۲۲ پیښور ، ناصر باغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوسۍ د شيدو بوی

بيا داوښکوله شبنم مو

وچ د سرو سترګو غاټول کړ

د پاتا ټغر مو ټول کړ

په جو مات کې مو بر وځې کړې هوارې

د زيږي شهيد په شانې زيږي لمر ته

مونږ په اوښکو امدې ورځې کړې هوارې

په ټټر کې مو ټکور کړل پرهرونه

زنګ مو ګډ کړ د غليم پر خنجرونو

د مرګ سترګې مو کړې ټيټې

د ژوندون په برګو سترګو

د نظر لاس يې ور غوڅ کړ

د جانان د بڼو د رګو

هر سهراب د زخمي زړه مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوش د صبر نوشدار وکړل

په خندا مو پر هرونه

دلیلا د سر سالو کړل

مونږ تراخه تراخه وختونه

ډوب د شاتو په کندو کړل

غم مو ونیو له مرۍ نه

ترې قلنګ د خوشحالۍ مو په زور واخیست

سپین لمنې ژوندانه مو

د تودې مینې تور واخیست

ډیرو مستو لیونو مو

په ورغویو کې اور واخیست

پاړو ګرو شازلمو مو

مرګ په شان د منګور واخیست

پرې مو وتړل د ژوند ګیډۍ ګلونه

***

زمونږ ژوند لکه نجلۍ زمونږ د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د جنګ په ورځ پیدا شي

او د جنګ په شپه شي پیغله

ښایست په آیینه کې

اول موسکه شي بیا کټ کټ په خندا شي

چې نلی یې ښې رجړومه

د سل ډزي ما شینګڼې

سلایي یې ماته ستن د کلاکوف شي

د خنجر په څوکه خال پر زنه کیږدي

له چاودي بم نه وباسي نري نري تارونه

په کې و پېیې مرۍ او مرغلرې

په ځونډویو کې یې پټې کړي هنداري

ترې نه جوړ کا امیلونه او هارونه

چې د مرګ موزیګی سترګې کا ورجګې

پسې شونډې کا ندي بوڅې

له خندا نه پسې داسې تکه شنه شي

ته وا پاس دغره په سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیګویو د مجاهدو وهي غاړه

او د هسک په لوري پورته

الوتکه تري نه و لاړه

دلیوه له څرمن جوړه

چندني چمبه په لاس کې

داد دنګو غرونو پیغله

کلیوالې ټپې وایې

د ملالۍ ټپې وایي

دا د جنګ دوخت کیسې دي

چې په وینو تکې سرې دي

لا به خلاصه یوه نه وي

چې سل نورې ورپسې دي

هو منم چې ستا په زړه کې

ډیرې ډیرې تلوسې دي

چې لیوه وه چا وژلې؟

چې څرمنه یې چمبه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ په اوږدو ګوتو

ټپه څرنګه لمبه شوه

ښه ده غوږ کېږده زړګيه !

هغه شين ځنګل خو وينې !

چې د شنه درياب په شان دی

چې راښکې پرې خوږ ميده ميده باران دی

چې پر سر يې د مرګ زېړه بيړۍ ګرځي

پرې د پاسه د بوډۍ د ټال باد بان دی

دا ځنګل داسې ځنګل دی

وخت ناوخت پرې د پولادو ږلۍ اوري

کله کله يې په غېږ کې

د باروتو سيلۍ ښو ري

د دوزخ د لمبو ستوري

د دې شنه ځنګل په غېږ کې

يوه زرينه هوسۍ ګرځي

ته وا سپين ستوري ترې ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زیړه سپوږمۍ ګرځي

دا سې وخت و چې هوسۍ روغه هوسۍ وه

لکه اوس لیونۍ نه وه

د سپوږمۍ سپینې رڼا ته

دوو کبلیو به رودله

د آسمان ستورو لیدله

یو سهار چې یې کبلي په خوب اوده وو

د هوسۍ تیونه تش وو

ځو چې ډک تیونه راوړي

یو کبلی یوه کبلۍ وه

زیړي لمر ته ویده پرېښول

لمر خپل ځان ورته هوسۍ کړ

دوی یې غېږ کې تاوده پرېښول

کله وړانګه ورته ژبه کړي ځټي یې

پلوشې یې خواږه ښکر شي ګروي یې

هوسۍ لاړه یوې دا سې شنې ورشو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سپاره پکې ډو بیږیږي

دبمونو تش ډولونه پکې توی دي

داو ابنه چې په باروتو کې را لوی دي

لږ نه ډیر غوندې ترخه دي

دګنډیر غوندې ترخه دي

خو هوسۍ یې خوري په خوند خوند

خدای شته ډیر ورته خوارږه دي

په شیبه کې یې بس تش تیونه ډک شول

چې په پښو یې تي لګیږي

پرونښو یې تي لګیږي

ټکی ټکی سپینې پۍ دي

دوښو پر پانو لویږي

له نشې او له مستۍ نه

دهوسۍ ملالې سترګې

سرې شوې ځرخ وهي ګډیږي

دزمرۍ غوندې څلیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دوې ډیوې بلیږي

په قدم قدم روانه

مسته مسته ده نشه ده

دا زرینه هوسۍ ګورئ

نن د شنو میو شیشه ده

د زړه سر ته یې ورکړې

دیرغل لړم لشه ده

کش او کړپ یې لرې واورید

څه یې شک په زړه کې تیر شو

نا څا پي یې لیوني غوږونه څک کړل

سره په وینو خوله لیوه یې لرې ولید

یو سور سوی یې په زړه تیرو بیر شو

نیزه باز یې له خپل قهر ځینې جوړ کړ

د جنګي آسپې په شان پر لیوه راغله

***

د هوسۍ په ښکر پېیلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنګله دليوه زړه دی

له دې زړه نه دهو سۍ دشيدو بوی ځي

له شيدو ځنې دلمر دشغلو بوی ځي

دچمبې له خواږه غړبنه

څه د سو يو نغمو بوی ځي

۱۳۷۶ دروژې مبارک مياشت پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تېپو يې ژبې واکړئ

غرله غرد سره ښېښتي

جنګوي تندي د کاڼو

سل منۍ ډبرې رغړي

ته وا ميندې دي دبيا ښو

له اوږويې خورجينونه

لاندې لويږي دګلپاڼو

ميندې بورې پرګور ګورو

پر کرکڼو پر ممانو

درمندونو کې راټوی شول

کټوري داورله زاڼو

لمرهم ټول سيورې وژلي

دژوندون د شنو بکيا ښو

د شيرين وطن په نوم دې

فرهادې تيشه درواخله

ډبرينې دروازې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې غرونو خڅې پڅې

چې غولا نځې يې شي ډکې

دژوندون چينې دي وچې

په دې غرونو کې بنديان دي

زرسيلو نه د طوطيانو

په نبا تو يې ماړه کړئ

په شکرويې ماړه کړئ

د مرګي تندې ځپلي

په سندرويې ماړه کړئ

چا رانجه وربانديې څنبلي

چا په غشو دي ويشتلي

پر ټپونو يې دوا کړئ

په ټپو يې ژبې وا کړئ

په کټ کټ يې په خندا کړئ

آوازونه ورته راوړئ

پر وازونه ورته راوړئ

دوطن په شنه آسمان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې خواره واره په سبل کړئ

پرې جارو د جنگ لوګي کړئ

جوړ د سولې ترې ا مېل کړئ

*　　　*　　　*

له تبې درواخله پاستی

چې ډم ډول ته ورکړ لا ستی

ډنګه ډنګه د ډول غږ دی

د ټپې د کهول غږدی

زنګوي ستوري په غېږکې

په ګړنګ کې راټول غږ دی

د خپل داغ رانجه یې ښنلې

ناست د سرو وینو په رنګ کې

بیا د سوي غا ټول غږ دی

ورته ځیر دی داسې ښکاري

د نرګس سترګې یې ځاري

وایې بیا به کله پا څي

چې محشر جوړ شي او نا څي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د روح پر وچې للمې

نغمې څاڅکي څا څکي څا څي

پاس پرې ناسته قمرۍ ښکلې

د ګل ونې کږه څانګه

یې لیندۍ غوند ې راښکلې

دآواز غشی یې راشي

داسې خوږ مې پر زړه لګي

چې رګ رګ مې په ګډاشي

لاس د یار مې ږدي پر سترګو

ټولې ګوتې یې رڼا شي

هغه خدای چې رانه ورک وي

په هر لوري راپیداشي

*   *   *

ځئ چې غشي لیندې واخلو

دلیوانو په ښکاروو ځو

یو څو نوې ټپې واخلو

په قربان او په زاروو ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ !دازموږ شعاردی

دلیوه پرسترګوزاردی

هسې نه چې یې پرتشي

چیرې و لګیږي غشي

چې ځرمنې یې سورې شي

زموږ کاربه بیا ښه نشي

هو لیوانو ته اخیستي

موږ د غشي په تلي دي

چې بې رحمه یې وژلي

سل هو سۍ او زرکبلي دي

په هنر هنر به وچې

دلیوانو کړو ځرمنې

ترینه وبه خر یو پاکې

هغه شنې ځیږې وژغنې

په وطن کې مو بې شمیره

شته درانه درانه توپونه

د ډولونو په شان ګیدړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وازې خولې لکه دیګونه

چې له خولې نه یې راوځي

د دیوانو آوازونه

په اواز کې یې اورونه

ښاپیرۍ یې دي وژلې

سو ځولي یې کورونه

د دیو غږ به ترینه واخلو

شوراو ځوږ به ترینه واخلو

د هر توپ پروازې خولې به

دلیوه ځرمنه تاو کړو

په کې تود په سراو تال به

ساز د سولې او دنیاو کړو

پیښور ۱۳۷۶ تله ۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به راځې، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پرسردې تاو ود هراتۍ تورد لونګې، د کندهار زليمه *

په کې غونچه غونچه ټومبلې تور لشې اوزرين رنګې غنم

لشې لشې بانه دې نېغ وو ، شمله دار زليمه

اسماني آس دې تر پښو لاندې مستانه روان و

په شرنګا شرنګ لکه موزونه ترانه روان و

پر مخ روان لکه روانه زما نه روان و

قدم قدم يې ود سرد استا دانو استاد

ته وا چې نال نال يې چا جوړو له تيشې د فرهاد

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

دغه دزيړې زرغونې تر پلو شو لاندې شنه غرونه وينې !

زرين وزري طاووسان دې استقبال ته ولاړ

دغه د سر د شفق په شال پټې رڼې ويالې رواني ګورې !

درته وريښمينې څڼې بيا دې ښاپير يو خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به راځې ته مې په خوب ليدلې

ولې به نه راځې ، نو خود به راځې

چې يې ستا نوم زموږ پرټنډو ټک وهلی و په شلو ميخو

ترتو رولاندې مو په پرې سرونو ستا په خاطر

شهيدانه رقصونه ډير کړي دي

د خپلو وينو پر څادرمو ستا په نوم ، نفلو نه ډيرکړي دي

زموږ د پيغلو پيغلو خويندو د سينو په غو څولو باندې

د ی‌المانو قصابانو چړې ډيرې پڅې

راځه راځه دزړو نوبت کې مو نينې دي د پولادو پخې

بو.ن يې واخلې تېرې داړې شي د مرګ ورته له وبرې پڅې

ته به راځې، ته مې په خوب ليدلې

ترتا قربان، دصوفيانه نظام منصور سرداره

للمي غاټول ته پر خې پرخې، پسته ور، بارانه

رنځور وزړونو ته اناره دانګور سرادره

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

په خامو پيوها لمدې چړې رندې دي رندې

هغه په تاندو وينو سرې تورې نن زنګ خوړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبربه نه يې چې مغرورې فرعونې ککرې

ددريابې قهر زرين غوندې نهنګ خوړلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

د سخې جان سپينو کو ترو درته لويه سلامي نيولې

تر تا جار يږي خوايې ستا غوندې زلمې نيولې

او ښکو تا بيا د جوړو لو ستاو تاج ته د غمې نيولې

کر کې ځپلي يو د سختې مينې ډير تږي يو

يه تر الما سو ځليدونکيه او ځپانده روده

په غورځنګو نو شه په تور کمر کې لاره باسه

زموږ د بخت پاچا راځه پښې دې مه وباسه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پر سردې تاو د هراتۍ توره لونګۍ ، د کندهار رزلميه !

په کې غونچه غونچه ټومبلي تورلشي اوزرين رنګې غنم

لشې لشې باڼه دې نيغ وو شمله دارزليمه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

۱۹/ ۱۰ / ۹۸ پيښور ناصرباغ نوې کمپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپيرۍ زما همزولې

ښاپيرۍ زما همزلې، او نغمې ترما مشرانې
ښاپيرۍ تر ګرانۍ تيره. خو نغمې راباندې ګرانې
ښاپيرۍ په خوب کې ويښې، او ښاغلي نغمې راوړي
ښاپيرۍ په ويښه راشي، خوبولي نغمې راوړي
ښاپيرۍ بده بلاده ، وابسکي وابسکې له تاک واخلي
زما په زړه کې وغزيږې، رانه واګې دواک واخلي
چې منکر شمه له مينې، دا نو ځان راته ښکلا کړي
ماشومتوب ته مې را ستون کړي ، افسانې راته ريښتيا کړي
ښاپيرۍ د اختر شپه ده ، زه د بر کلي ماشوم يم
مرګي څو راته نيولی، خو ژوندی ددې په نوم يم
له بدرنګ جنګ نه مې ساتي ، ښکلي غرونه رانه تاو کړي
شين د شنو بنګړو له شرنګه ، ساز د سولي او نياو کړي
خو چې وخت د ښکلي جنګ شي، شنه بنګړي ايسته ګوزار کړي
د منصور سکنۍ خور شي، سپينې ليچې راته دار کړي
زه يې توري د غزل کړم ، د لونګو دا يې راکړي
خو چې وږی د مستۍ شم، د شنو بنګو دانې راکړي
ما د ډول په غږ کې نغاړي، ګړنګونو له مې يوسي
د نغمو مستې څپه شي، غورځنګونو له مې يوسي
ښاپيرۍ له قافه راغله، زمونږ کلی ور معلوم دی
په لجرومه کې يې کښلي، په وريښمو زما نوم دی
په لمانځه چې ودريږم رکعتونه را نه هير شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ مې زړه ته راشي، جنتونه رانه هیر شي
ښاپیرۍ د ګلو ونه د غوټۍ نظر به راکړي
ښاپیرۍ سخي ملنګه، د خولګۍ نظر به راکړي
ښاپیرۍ د شعر الهام شي، کله کله تری تم شي
د زمري غوندې یې ثارم، ښاپیرۍ د هوسۍ رم شي
ښاپیرۍ کلي ته راغله، ښاپیرۍ به غره ته بوځم
ښاپیرۍ د مینې تنده ، ښاپیرۍ به زړه ته بوځم
د رحمت وربځې راغلې، پرځنګل به باران وشي
ښاپیرۍ تر کوچو سپینه، تکه سپینه غوا به لو شي
ښاپیرۍ بېګاه ته راشه، اوس مې ښه کاروبار جوړ دی
په زرګرې شپې مې تاته ، نن له ستورو نه هار جوړ دی
ښاپیرۍ زما استاذه، پر غزلو یې لاس بر دی
راښودلې یې په خوب کې، د سندرو پیغمبر دی
ښاپیرۍ مې سپینه بازه، شین د زړه کوتر مې وخوري
په پنجو کې مې ور ټول کړي، په هنر هنر مې وخوري
ښاپیرۍ په سفرځمه، د خبرو ثوری راکړه
خاماخا که شین طوطي شوم ، د شکرو ثوری راکړه
ښاپیرۍ مراقبه شوه، ښاپیرۍ خبرې پریښوې
مروره رانه ګرځې، ترې نه مات مې یو بنګړی دی
ښاپیرۍ ته ملامت یم ، ترې شکولی می ځونډی دی
کچ او کیچ یې وړم د لیچو ، شنه بنګړي به ورته راوړم
د لونګو دمریو ، ډک ځونډي به ورته راوړم
چې له ځان سره روان شم ، ښاپیرۍ را سره مله شي
د سترېا متاع مې لوټ کړي ، مهربانه غوندې غله شي
که نرېۍ مې مخالفه، ښاپیرۍ مې په طرف ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې امامه د ګلونو، او رڼو پرخو د صف ده
د اخلاص څپېړې ورکړم، چې کوم دیو د وسواس راشي
زه چې دومره ریاضت کړم، ښاپیرۍ به په لاس راشي
ښاپیرۍ رنګونه راکړه، سرو غاټولو رانه غوښتي
ګلابونو او نرګسو، آن چې ټولو رانه غوښتي
ښاپیرۍ په غنم لوکې، زمونږ برکې ته راشي
د حجرو د جوماتونو، د ګودر کلي ته راشي
ږلی بند له کلي تاو کړي، شین قرآن په غېږ کې واخلي
زمونږ کلی به د امن، او ایمان په غېږ کې واخلي
اوس به ول د څڼو راکړي، لو کومه ملا ترمه
یو ګېډۍ قبوله شوې، په آمین دعا ترمه
نور قلم به مې سور ګل شي، په خوږ لاس کې مې کړلی
ښاپیرۍ په شین دسمال دې، غوڅ ورغوی را تړلی
که له تندې مرمه مرمه، که ژوندون سراب شي

مرغلره خوله به راکړي، ښاپیرۍ به شین دریاب شي

۱۹۹۸/ ۱۲/۱۲ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین همځولی ((د ځنګل د لیک ځواب))

مینه مــــې ومنــه په مینـــه مینـــه

ستـــا پــر کرکنه پر مـــمـــانـــه سلام

ستا د نــښـــتر پر زلفـــو زلفـــو سلام

ستا د خیـــړې پر پانه پانـــه ســـلام

چې ستـــا پــر ســر ده له کتـــاره وتـــې

پر هـــاغــه ستړې ناسته زانـــه ســـلام

* * *

لیــک دې خـــه ډیره موده مخکې راغی

هـــی هـــی چې زه د ځواب تـــاب نـــه لرم

د خـــیال نـــیلـــې مې ګوډ په نیمـــه لارکې

مـــلـــونـــی یـــې پری پښه په رکاب نـــه لرم

د شـــعـــر پـــادشاه ته یې شاګرد دی یـمه

بې لـــه تـــا شـــین د شعر کتـــاب نـــه لرم

* * *

دا ســـې خـــومـــه وایه چې هیر دې ډیر دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانه پادشاه مې تــه یــې پیـر مې ته یې
په ویښه هم زما په ســتر ګـــو کــې یــې
د سهار خوب مې یې تــعبـیـر مې ته یــې
د زړه هـــنـــد اره د رپـــــســـې ګـــرځوم
د هغه ستر نقاش تصــو یر مـــې تــه یـــې

* * *

ګـــــرانــه زه ډیـــر د میـــنـــې وږې یمه
لکه یـــتـــیم مـې پر ســر لاس تـــیـــروه
ما ســره غـــرونـــه غرونـه مـــینـه کـــوه
زمـــــا پـــر زړه د هـــنـــر لاس تـــیـــروه
په تور کـمـــــر کې هم چې ښکلي ګـــورم
پری ښه روښان د جــــوهــر لاس تیـــروه

* * *

خالي لا ســــونـــه مې له ستـــورو ډک کړه
چې پری لمنه د سپـــــوږمـــې ونـــیســـم
ستـــاونـــې د نګې د عـــا ګانـــې زمـــا
د ښکلا عـــــرش ته به ځولـــې ونیســـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ګیدړ خیال وختــــونه برند دي ولــې ؟

لنګه زمـرۍ بــه تــر لکـــۍ ونیـــــســـم

* * *

ته دخـــــدای شیـن باغ یې ښامارخونه یې

چــــــې ګنـــې تا دلال ثـــنــــا ویلــــې

زرګــــونــه کـاله تـــا دحـــال پـــــه ژبـه

دهــــغـه ستـــر جمال ثــنـــا ویـــلــــې

تـــــا دبلا ل درنګ پــه تـــوري تـــوري

دپـــــرښـــتــو دخــــال ثـــنــا ویـــلـــې

* * *

ما بــــــه سوما ګڼـې دخپــلـې غیـــرې

دهـــرۍ شـــــنـې ونې پــه ســـردې قســـم

شــــــراب شـــراب به زما شعــر جـــوړوې

پر شـــــرابـونو دکــــوثـــــر دی قســـــم

لــــــه درده ډکه مې غـــزل تـــوري لــره

پـــرشـــــــهیــد غـــانښ دپیغمبر دې قسم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې ماشوم وم افسانې مې خوښې
چې ترابان به ګل اندامه یو وړه
ماوی چې ته به وې قاصد جوړشوی
تابه خبره تر بهرامه یووړه
په دریم ګام کې به شول ښکیل ترابان
که دا ولجه به یې دوه ګامه یو وړه

* * *

ته خو اوس هم له شنو خوبونو ډک یې
په خوب کې ډیر زیړي ګلان رالیږه
دګلابونو په رنګونو کې رنګ
ها سور وزري بلبلان رالیږه
یه دسندرو مرستند ویه زما
دغزلونو غزالان رالیږه

* * *

له مانه ښکلیو تښتولی زړګی
څه چې راپاتې وه سندرو وخوړ
یو څه شین رنګ شوتاته لیک پری لیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه هم داونښکو مرغلرو وخوړ
د سر ښیښه کې چې شو ګل دفکر
وینو ته تږو په ډبرو وخوړ

* * *

یو څو خیالونه نوي لوزي لرم
ځان سو ځوم خو دغزل اور غواړم
منم هوسیو دې ګیلې راوړي
دا ګلالۍ قافیې په پور غواړم
دژوند دریاب لرم څه مړه خونه یم
دځپو ژبه وایم شور غواړم

* * *

ان ترسهاره دې غم ویښ ساتي ما
شپه رونوم تاته شپیلۍ غږوم
دناصر باغ دشهیدانو ترخنګ
دهدیرې شاته شپیلۍ غږوم
ستا د شهید شپونکي ویرنه وایم
د "پسرلي ماته شپیلۍ" غږوم*

(c) ketabton.com: The Digital Library

❁ ❁ ❁

ستا درنو چینو دتندې مینه
بس د "درویش" په ترانو ماتوم❁
"پیکار" اشنا یې له سپین غره راوړي❁
خمار دبنګ په پیمانو ماتوم
له ولولو ډکه هوسې تلوسه
د "غضنفر" په افسانو ماتوم❁

❁ ❁ ❁

ته واچې ستا دسیلۍ شغ په کې دی
د "کلیوال" مستې سندرې اورم❁
د "شاسعود" په پادشهۍ کې ګرځم❁
نغمې د "مستې قلندرې" اورم❁
چا زهر هم دخندا جام کې راکړل
له چا ترخې ترخې خبرې اورم

❁ ❁ ❁

په وینښه وینم لکه خوب ښاپیرۍ
پر مایې زیرې دغزل کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دچا اواز لــــکــه دشــاتــــو خــــوږو
خدا یـــــږو په مـاخوبې څه چل کـړی دی
وی: ته خبرې کــــوه چوپ یې ولـــې ؟
کاروانه چیرې دې مـــــزل کــــړی ده ؟

* * *

یوه شاعره هم په خوب کــــې راځــــي*
سوریې کمیس وي دالوان اغــــو ستــی
شــــنــه یې لستو نې لکه ستــا بنفشــې
او سپــیــــن پرتوګ یې وي دسان اغوستی
ته یې راشیـــــن په تورو سترګو کــې وې
موسکی نظر یـــــې وي ایمان اغوستــی

* * *

کله چې وخــــانـدي رښتــیـا وایـــمــه
غونډیې غونـــــډې شي ارغــوان ګلـونه
روښــــان تندی لـــري دلمـــر دذاتـــه
شني رزغــــوني کاندي باران ګلـــونـه
شرنګ دپایزیـــــب یې وي قدم په قــــدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپېيې وروستو وي روان ګلونه

* * *

خوږه خوږه د ځپو ژبه وايي

په غورځنګو لکه درياب روانه

لکه تېپه په ساز کې تاوه راتاوه

سره دډول او درياب روانه

پر بد رنګيو به يرغل راولي

لکه د ښکلي انقلاب روانه

* * *

رانه وي شمع لګيدلې پاتې

په شومه دم کې شم له خوبه راويښ

د خوشحالې او ښکې مې سترګو کې وي

په ښکلي غم کې شم له خوبه راويښ

غزل غزل شمه نغمه نغمه شم

ويده قلم کې شم له خوبه راويښ

* * *

شمعې ته ګوره خو په سترګو کې مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تللي خــــوب يو سترې سيورى نا ست وي
شمع قـــــلم شــــي او خبــــرې كـــوى
پرسرېې شيــــــن د غزل تورى نـا ســت وي
شمع نښتر شي ، شمـــــع و غـــځيــــږي
پرې سور وزرى غـونډې ستورى ناست وي

* * *

رانژدى زړه ته تر ليـــــلا نــه ډيــريـــې
دالرى نه ده چـې مجـــــنون دى نه شــم
خـــــداى مې دې ګل ستــا دلمنې لري
دچا په ســـــترګو كې زرغون دې نـه شــم
چې مې له څانـــــګې زر شهبازه جوړشي
شم دې ادا نه چې ســــــتا زيتون دې نه شم

* * *

زه به په كــــلـــي كې كــو كــــنــــا ر و كــرم
چې ستا مــــــچۍ را شـــــي ګلونه يو سي
او كه پر كـــــلـــي ږلـــــــــۍ وو ريـــــــده
نو هسې نه چې تـــــش څانګو نه يــو ســـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مهربان دیګونـــدې شات شي آشنا
زمـــــاله غزل نه دې لفظونه یـــوســـــي

* * *

چـــــې ستا له غیږې یې ګـــلونـــه راوړل
مـــینـــه د هغې ځانـــګې اوروه کنـــه؟
هسې پـــــه خپلـــوکې خبـــره کـــوو
سپینه خولګـــــې مې باندې پور وه کنه؟
ته په ایمان، د شپـــونکې ورور شپیلۍ یې
دا سرافیل د شپیلـــــې ځورو ه کنـــه؟

* * *

رانــه خـــبره اخـوا دې خواشي لــــږ
ګرانه چې تـــــــیـــرې خاطرې دې ګورم
زه چې مرغان اورم چـــــې ونـــې ویـــنم
ترپانـــوډیرې خـــاطـرې دې ګـــورم
هیر به مې ډیـــــروي دومره ډیرهم نه دي
رایادې ، هـــــیرې خـاطـرې دې ګـورم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پـیښـور ګــرمـــې بــه ســـوی ومه

خــــوتــرنــم دې دبـاران را پـــه یـــاد

دومره ښـــاغـــلې دبیلتون هم نــــه وم

تاکړی په سترګـو کـــې یــــاران راپه یاد

ډوب لا پـــــه وچو کتـابـو کـــې نـــه یم

اوښکې لا پــــــیژنم ګریـوان را پــه یـــاد

* * *

بـــــیا پسرلی درغــځـــوي لاســونــه

بـیــــا دپښو ییــلو بنفشو مـوســم دی

ډک دشبـــــنم کنـــډول پــرسر دغاټول

توره بلبـلـه دنــــــشــــو مـــوســم دی

بــرګـــې رمـــې کــــوي تکمیل دښکلا

وچې شپیـــلۍ دشنو ورشـــــو موسم دې

* * *

غــــــوا ړمه دوې لسیزې شـاتــه لاړ شـم

ستا دزلــــــمي غرخـــه کیســه راواخـلم

پری کرونــــــــدی دزړونــــــو وکـــرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لپو لپو تللوسه راواخلم
داغ د بارو تو شته د ذوق پر لمن
اوس به د مښکو ګلکاسه راواخلم

* * *

ها تورکمر پرسر یې سپینه سپوږمۍ
لکه ډولۍ چې پر تور اس تیروي
دي په رګ رګ کې یې سپین توري راشنه
هره شپه کومې ته الماس تیروي
ته وا چې سر یې پر اسمان لګیږي
د سحر لمر یې پر سر لاس تیروي

* * *

هماغه دی ! هغه غرڅه اوس هم وینم
د هاغه تور کمر پر سرولاړ دی
ښکر د الماسو یې سپوږمۍ ته رسي
ستر ګو کې ستوري لکه لمر ولاړ دی
دیوه پردي یر غل ځرپې یې و اورید
څک څک ، غوږ غوږ ، خنجر خنجر ولاړ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

غرڅه نشه ، غرڅه د مېو ډکې
څو تنکۍ څانګې د سوما خوړلې
غرڅه د شنه ځنګله مجنون وګڼئ
غرڅه دی «څڼې دليلا» خوړلي*
څنګه غلام شي په ګل څانګو کې يې
قلمي ګوتې د باد شا خوړلې

* * *

غرڅه پرېږده په جنوبي ځنګل کې
د شمال خواته د شمال سره ځم
د برګ وزرو الو تکو پر سر
له يوه زرين مارغه د خيال سره ځم
د لمر په رنګ ، رنګ سره دانه د باران
خورم په ټالۍ کې زرغون ټال سره ځم

* * *

له سپين سالنګ نه يې لمر ټول ونيو
له روس نه دومره الو تکې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچ پکې نشته خوله اور نه ډکې
ګورئ داو سپنږغږکې راغلې
دمه یې وکړه دباګرام پر ډګر
دا په لټون دکومې ورکې راغله ؟ !

* * *

یو څو شین سترګو نا اشنا وګړو
په برګ وزرو کې بنزین واچول
پر ځای دزړونو یې په لاس دشیطان
سینو کې تور کاڼي دکین واچول
داور بمونه یې دلپو لاسو
پر دعاګانو پر امین واچول

* * *

دا برګ وزرې په دوره راوتې
زموږ دکلي پر سر اور تویوي
دا ظالمان پر ځیکر ولي زلمیان
له ځوان زړونو نه یې زور تویوي
پر سپینو لیچو یې سرپه ونه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترینه د شنو بنګړیو شور تویوي

* * *

راغلي دوړو شاهینانو په شان
سپینو کوترو نه یې بام اخستی
په مازدیګر کې یې چړې دي ښخې
زمور له کلي یې ماښام اخستی
بس په زخمونو یې نما نځلي یومونږ
رانه یې ګرد سره آرام اخیستې

* * *

هغه ده دومي دځنګل پر لور
چې ځوان غرڅه رانه عدم ته یو سي
کباب یې وخوري له شرابو سره
ښکر دالماسو یې موزیم ته یوسي
له مستو سترګو نه یې رنګ دغورځنګ
دمرګ دتوري شپې تورتم ته یوسي

* * *

غرڅه سری سترګې پاریدلی ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر پښـــــوزنځير د «ليلا ځنې» را تاو*

هلته ملا مــــاتې سوما هـــم ويــنمــه

تر مــــلايې سرى دوريښم كـنـــې راتـاو

دماتې ځـــانګې لاس يې غاړه کې پـروت

ترى سور ځــنــډى سپينې مشكونې راتـاو

* * *

دبـــــرګ وزرو الــــو تـكــــو وزر

دشنو نښـــــترو پر ســـــرونــو لګـــي

يو سيل د سرې او سپـــنــــې غشي راځـي

دتور كـــــمر په ټـټــرونـــو لــــګـي

آه دغرځه دپــښــتــې خرپ مې واوريـــد

بـلـــې لمبې يې په ښـكرونـــو لـګي

* * *

غــــرځه له ډيره درده كــړيــكه وكـــړه

درزونــــه وكـــــــړل دكمر ډبـــرو

دځوان غرځــــه كړيكو ته ټينګې نه شوې

مــــنـډه اخيستې ده لــــښـــكر ډبـرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژور ګـــــړنګ لـه ازانـګو نه ډک دی
راپنـځولـــی دی مـحشـــر ډبــرو

* * *

غــــرڅه دمستې ځوانۍ درد اخیستـــی
کله په پـــښـو کله په ســر ګـــډیــږي
په ګډیدونکي نـظـــر هر څــــه ګوري
ونې ګـــډیـــږي اوکـــــمر ګـډیــږي
پر سر یې بیـــا دبــلا سیـــوری راغــی
چــــې یـې داوسپنـــې وزر ګـــډیږي

* * *

شـــــو نابـبـره بـــرګ وزرو تـه ځـیــر
داله آســــمان څنګه پـړانګان وریـږي؟ !
پری زنځیرونـــــه راشیوه شین سترګــي
ته وا کــږۍ کــــــــږۍ مــاران وریــږي
خدایه ! وروليږه لــه غـــیـــبه درمــــان
جهان دردونه یــې پــر ځـان وریـــــږي

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شنـــه ځـــنګله په هغه لـری خـــو کـــې
ماته دبر کـــــلـي شپــــونکـــې ښــکاري
ټوپـــــــک په ننبه او د پړانګ په ځــوکې
د اسی پـــــــه بريدلکه زمـــری ښـــکاري
ګوره شين ســـــــترګو نه به ښکار خطا کړي
زړه دتورسترګي کـــــــې غورځی ښـکاري

* * *

هـــــه هـــه غورځي له ډيـــره درده کـــوي
له مـلـخـــي ټوپـک يـــې اور وريـــــږي
ها سپين زنـــــځير په سرو ګولـيو ولـــي
پر هغو شنو ستـــــــرګو هم تور وريـــــږي
په ترپ داو سپنې پړانـــــګان تښتـــــــي
او پر زخمي غرځه ټـــــکـــــــور وريـــږي

* * *

غـــــــر ځه پرکاڼو باندې خـولــه ښخه کړه
په مـــــو ملايې پسې کمر ځـــيــــــر وي
غـــــر ځه د ځـــوان ولي اروا وبـــــولئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښکر د تور کمر ټټر ځیروي
ته وا ، علي په ځلیدونکې توره
دیوه تور کافر ځیګر ځیروي

* * *

له تور کمر نه شنه لښتي روان شول
د رومي د کلي تر ګو دره رسي
په دی اوبو کې مملایي ده ګڼه
دژوبلو ژړو تر پرهره رسي
ټکور ټکور ژړي پیا توري په لاس
ځي دجنګونو ترډګره رسي

* * *

دشعر با دشاه ستا حماسي افسانې
تر حقیقت نه هم ځلانده وینم
تر شعر نه شنې ونې دې بُوری مه شه
دزړه دعا په وینو تانده وینم
تل دې سپوږمۍ ستا دنښترو پرسر
دنور په تار کې اویزانده وینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د تـــــورو لـــــړو پـــــه خلوت کې غلی
په شـــنه چـــــمن کې لکه پـــیر ناست یې
یـــــار !د سهـــار د خـوب کاروان یې زما
د یـــوه رنــــــګین غوندې تعبیر ناست یې
زر ښـــا پیـری مـــــې د زړه تخت ګرځوي
پکې بـاد شـــاه پکې وزیــــر ناست یې

***

ته د شعرونو شین هـــــمځولی زمــــــا
د ســــور وزرو بلــــبــــلانو کتــــاب
ستاله ګلونــو نــه مې رنـــــــګ راوړی
وړمې تری خیــــــژي ستا دلیک دځواب
لادې بل باب تـــــه رسیـــــــدلې نه دی
کاروان طا لب طالــــــب دمینـــې دباب

په ننبه شوي:

دښایسته غزل بون محد صدیق پسرلی دغزلونه مجموعه ماته شپیلۍ. پیاوړی شاعر درویش درانې ، زلمې نازک خیال شار عبدالله پیکار ، پیاوړی کیسه لیکونکې اسدالله غضنفر ، دمستو شعرونو شاعر کلیوال ختک ، ددری ګوټیزې دایرې شاعر شاه سعود ، یوه افغانه سندر ماره چې خوراواز یې افغانستان رایادوي ، زما ایډیال شاعره چې په انساني ځیرو کی مې نه ده لیدلې ، چې دبوی ښکلې اروایې زما دتصویر په ورکه جزیره کې اوسیږي چې حضور یې وخت په وخت په شعرونو کې احسا سوم دلیلا ځنې زمونږ په غرونو او ځنګلونو کې یو ډول ځنځیري وابنه دي چی اوبدل شوو کو ځیو ته ورته دي.

د ښاپیرۍ ورغوی | پیر محمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليونيه سندر ماره

که دګلو څانګه څانګه ، پاڼه پاڼه

په روپۍ روپۍ خرڅيږي

چې روپۍ درسره نه وي

ته به څه کړې ته به څه کړې ؟؟

که بازار کې دمرغيو پې، خرڅيږي

که له غمه وي خوب وړی

لکه سيند چې يو سي مړی

دسهار لمونځ دی قضاوي

په پنجره درننوتې

دځنګله توره بلبله

په مښوکه کې سندره

په وزرو کې يې ستوري

او په ستورو کې يې پټه

له سپوږمۍ، درته رڼا وي

په منګول کې يې راوړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تنکې ګل د سوما وي

او د غرونو پر سرونو

زيړی لمر وي څرک وهلی

که له ګل نه ،له غوټې نه ، له ګل پاڼو

لپه نه شي ډکولې

چې يې وشيندي د ښکليو پر سرونو

د ښاغليو پر سرونو

او د دنګ دنګو ځليو پر سرونو

داسې وکړه چې داغوړ دې را نژدې کړه

ليونی يمه له راز دې خبرومه

د ښاغليو له انداز دې خبرومه

يوه ښکار ته لکه باز دې خبرومه

که ګلان غوړيږي د غرونو او د ګټو پرسرونو

څپلۍ وباسه په يبلو پښو روان شه

داغزيو ، د سکروټو پر سونو

دُعا تو يه کړه له لپې

لپه ډکه وړه له ناره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهه لاره ، وهه لاره

څو د مينې تر تم ځايه ورسيږې

د ښکلا تر لويه خدايه ورسيږې

ها غه پورې خلک وپيژنه دوی دي

چې مې ستر ګو کې د يار کري ګلونه

او به خور ته يې له مونږ نه اوښکې غواړي

د سرو وينو د پرهار کري ګلونه

ورته ګوره دا غزو په خير ولاړ دي

دوه درې نه دي ترزرګونو ډير ولاړ دي

ډکه لپه د سکروټو

کړه په پښو کې ور ګوزاره

له نرګسه تر ګلابه

د بلبلو تر چغاره

يوه شنه لاره پيدا کړه

ليونيه سندرماره

پيښور 1999 / 10/12

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

دنګېدلې يوه تېره ده له پانه
ده څرګنده ګړندۍ لکه بيانه *
يوه غشي په کمان کې ځان راښکلې
په هوا کې په مستۍ ځي يوه زانه
د سپوږمۍ نغمه په خوله توره بلبله
په مښوکه کې يې تکه سره ګلپانه
کومې نجلې په کې ټال دی اچولی
پر بيالې باندې ولاړه ده بېکيانه
په اوبو کې منتشر دي دوه تصويره
يوه تا بلو ترې نه نه جوړ کړه ناجانه
انځور ګردي انځورونه پنځولي
پرخه پرخه دژوندون پر هره پانه

* دبيانې اوروانې تيرې تشبيه د يوه عربي شعر تر اغېزلاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شغ

شــغ شـــو راغــلــې شــغ شـــو لاړې

پـــولادي بـــرګـــې کــــوتــــرې

نـــه يـــې زده غـــومبـــر دمـــيــــنې

نـــه يــــــې رپ وهـــــــــي وزرې

***

پـــرې اوښـــانـــو مهـــــارونــــــه

تــــر هـــــا پـــــورې رغـــزي تللي

داوښــه پـــه پښـــو کـــې بيــا دي

دګـــور ګـــرو اغـــــزي تــلــلـــي

***

بيا بـــرګـــې پـــه هـــوا ګـــرځــــي

تـــــو غنــــدي ولـــــي راولــــي

داچــــې پـــاس پکـــې سپـــاره دي

تــر شيطــان دي هـــم نـــاولـــي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســــــورکــــــې اوښ وهــــې ترپـکې
پــــه لمـبــــو يــــې پـــــــټ وري دی
يــــو ځــــو ګـزه تـــــرې نـــــه اخـــــوا
غــــــو رځــــيـــــدلــــی کپـــری دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدرګه

ته دستو رو شاته پته
له سپوږمۍ نه ډیره لرې
د سحر تورو بلبلو
به راوړې درنه سندرې

***

لکه لمر په غرغره وي
ما ز دیګر کې مې موندلې
هلا لي اوږې په غاړه
په اختر کې مې موندلې

***

له غره کلي ته راغلې
په ګودر کې په خندا شوې
پرک دنیا دې کړه روښانه
لکه سره سپینه رڼا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کـــړي دنـــیـــا راســـره رخـــــــه

چـــــې تـــــه مـــاتـــــه وې راغـلې

چاتـه مـــه وایـــه حـــالـــونـــه

چـــوپ چـــوپ غـــلې غـــلې غـلې

***

تـــاچـــــې مـــــالـــــره راوړې

ځـــــونـــــدوره آئـــیـــنـــه وه

ستا په مـــخ راتـــه هـــر کانـــــــی

او ډبـــــــــره آئـــیـــنـــــــه وه

***

تـــايې کـــړې بـــــدرګـــــه ده

چـــــې مـــې اوښکـــــې دګریوان دي

تـــا لـــــه مـــــا ســـــره ژړلـــــــي

تـــول دکلـــي شـــهـــیـــدان دیبدرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګل په سیپارو کې

سیــــپـــارو کـــې دګل ،بـــلبـــلان بلـــبـــلان
وایــــــــي وي دې ودان ، داوطـــن دافـــغـــان

چاته ټیت مه شه ټیټ ، ددې غرونو غرور
دګلونو غونډۍ، سکه خویندې دطـــور

خدایه ته یې شه مل، په پاک روی دحضور
ډیر ښاغلي لرو ، مریـــدان دمنصـــور

داســـرتـــیـــري دعشـــق ، پتنـــګان دایـــمان
دارتـــه ځي په زار زار، یا قـــربان یـــاقربـــان

شپې شوې ډیرې اوږدې، ورک سبا راولئ
باردنـــور قـــافلې ، درڼـــا راولـــئ

دیتـــیم پر خولګۍ ، بیا موسکا راولئ
مهـــا جرې مرغۍ ، بیرته بیا راولـــئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین بڼـکـــي طــو طیـان، سپیـــن وزري مارغان

تور لوګي چې د جنــګ، کـړي جـــارو پـــه یــو آن

خدای به بیا کړي راشنه ،تورو شپو کې سپوږمۍ

په ګډا به راځي ، په ځپو کې سپوږمۍ

لپې لپې به څکو ،په اوبو کې سپوږمۍ

زرغونه به موشي ، په رګو کې سپوږمۍ

د وطن مور مو وړي ، پاس په ســـر شیـــن قـــرآن

مخ پــه لمـــر یـــو روان، مـــوږ د ستـــورو کاروان

□ / ۹ / ۱۹۹۹ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیل

ګلو رانه ګلو، خو دا ګل کله د باغ و
پړ مخې مې وا ړوه د تیلو ډک څراغ و
ډیره غریبي وه زما زړه پسې داغ داغ و
شپې د غم اغوستی هغه تور لباس د زاغ و
شین شال دې پر سرو آسماني رڼا دې راوړه
سرې جامې په غاړه الواني رڼا دې راوړه
نیمه شپه را پاڅیدم عجبه ننداره وه
لو څه وه سپوږمۍ په شنو اوبو کې را ښکاره وه
لاړمه ځنګل ته د بلبل سوې ناره وه
نوې یې راخستې د سندرو سیپاره وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـر دې نه شـــو ډک مــې څنـــګانـــه تـــه وو دروړی
مات لاس دژوندون مـــې ګریـــوانـــه تـــه وو دروړی
ماتــه و په غیرږ کې عجب جهـــان راغلـــی
کشف و راته شوی لکه ورک جانان راغلـی
«تا» یې وکړه زړه ته و ماشوم ایمان راغلی
ژبه مې خوږه وه پرې شیرین بین راغلـــی
تـــه پـــه څپـــو راغـلـــی پـــه سندرو کې دې ډوب کـــړم
سرو سپینـــو مهیـنـــو مـر غـلـرو کـــې دې ډوب کـــړم
پیـــر مې یې پاچا مې یې لا سونه به دې ښکل کړم
ګام په ګام دسترګو برګ اسـون به دې ښـــکل کړم
اوښکې به دې ښکل کړم ، الما سونه به دې ښکل کړم
راوړه دنـــرګســـو ګیلا ســـونه به دې ښـــکل کړم
داســـې مـــې خمـــار کـــړه چـــې سرخیـــل شـــم دمستـــانـــو
پـــانـــې پـــانـــې ګــل شمـــه امیـــل شـــم دمستـــانـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سین ته دې ګوزار کړم که ویالې ته دې ګوزار کړم

ګـــوره مې چې ځان څنګه له ترږي ګل نه زار کړم

مینـــه مینه مینه یم د ښکلي یـــار دې یـــار کړم

تار دې په تسبو کـــې کړمه تار دې دستار کړم

کلـــه الا هـــو وایـــمـــه کلـــه زمـــزمـــې بـــه

کلـــه بـــه تسبـــې اړوم کلـــه هـــم نغمـــې بـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاواکه رڼا يي

ګـــوره ! راروان دی راغـــــی ځغلـــنـده مشـــال دی
ستـــوری ، تــــه واغـــشی سور په وينو دغـــزال دی
شپه ده نيمه شپه ده ، دښـــامـــار پـــه خــوله کې لال دی
پړک وهي ديـــار پـــه سينـــه ټنډه شينکې خـــال دی

شنې لمبې لـه جـام خيـــژي کاواکـــه رڼـــا يـــي ده
ريـــږدمــــه لــــه ډاره خطـــرنـــاکـــه رڼـــايــــي ده

ستـــورو راپـــه ګوتـــه کـــړې مستـــورې بلـــګانـــې
تـــورې تـــورې ونـــې لـــکه تـــورې بـــلا ګانـــــې
شـــاتــــه يـــې ولاړې نـــورې نـــورې بلا ګانـــــې
راغـــلې راپســـې ادکـــې مـــورې بــــلا ګانــــې

هاغه ده سپـــوږمـی رانـــــه پــــــه منډه شــوه روانــه
ســـر بــــه بـــيـــا راوبـــاسي دوريځـو لـــه ګـريـــوانــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټپ شي ټپ شي ټکي ټکي پر خه پر ګلپاڼو
کله کله سوې قلقله راشي د زاڼو
باد هم یاغي آس دی خرپ یې وایستو دکاڼو
کله په دره کې ششنی وکاندي دبیاڼو
شغ شو ، شو پرک مې دبڼو په خواکې تیر شو
نوی مې نظر شو هغه زوړ نظر مې هیر شو
څه ګورم ، دګل پښو ته پرته رامه نجلۍ وه
سپینه را پریوتې له شینکي بامه نجلۍ وه
دابې شرمه لو څه ښه پوره خامه نجلۍ وه
خټ خټ به خندا وه مسته بې جامه نجلۍ وه
ورغلم نجلۍ نا ، دړنو او بو چینه وه
ومې څښله یخه لکه زر ځله کینه وه
بره له ابشار هرا روانې دي سندرې
ښکته په ګډا دي ورته لمنځي اونښترې
ویښې دي غوږ غوږ دي او غږ نه کوي ډبرې
جوړ غمي د پرخو دي د شپې تورې زرګرې
شپه ګوره شاعره شهکاري کوي لګیاده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نــن خـــو دې ليـدلې پـــه رڼـو سترګو رويا ده
لپې لپې وينـــې تويــې ټـکــي ټکــي پـــې دي
پړانګ ته ګوره پښو لاندې يې سرې دګل غوټۍ دي
واوره په ځنګل کې دکــبـلو ســـوې سلګـــۍ دي
ښخ په هاغه پرښه کې ښــکرونــه دهـــوســـۍ دي
وګـــوره جـلال تــه دجـمـــال پــه وينـــو پايــــي
دلتـــه هـــرزوال بـس دکمـــال پـــه وينـــو پايــــي

۲ / ۷ / ۲۰۰۰ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اروابناد اسحاق ننګیال په یاد کې

غزل

یو شرنګ شو چې د شنو ما تو بنګړیو ســـــــره ولاړ
یو وړور مـــې و مـــیـــن شـــو ښـــا پیـــریو سره ولاړه
یو ځـوان غم یې را پرېښود چې سپین ږیری به مې کړي
ما شوم شو او د ستورو د ګـــوډیـــو ســـره ولاړ
سهار زموږ بهیر ته و راغـــلی یـــک تـــنـــهـــا
مابنام له ډېرو ډېرو ډیوه ګـــیو ســـــــره ولاړل
زیږ ګل و د ګلابو ، په سره اورکـــې و راشـــیـــن
باران ته تـــــږی تـــــږی وُ ږلـــــیو ســـره ولاړ
زرین کبان یې ونیول د مینې په چـــــنـــګـــــک
ساقي شو د شـــــرابــــــو لــــه کشتیو سره ولاړ
رباب وً د چندنو مست په مستو ټـــــپو مســـــــت
شرنګا یې شوه راپاتې له ځـــونـــډبو ســـره ولاړ
سوما زموږ د غره و خـــو ډ یـــــر ژر دابـــــدیـــت

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چټو چټو پېغلو جينکـــــيـــو ســـــــره ولاړ

فقير و خو چې رام يې کړ سپين آس د بادشـــــاهـــۍ

د شعر داوو خويندو شهزاد ګيـــــو ســـــره ولاړ

يو شين زرغون طوطي و خو حيران يـــــمه پــــه دې

په سبل کې د جنـــت له توتکــــــيـــو ســـــره ولاړ

مړه شوي ګړنګونه يــــې ژونــــدي پـــه ازانګو

شپونکی آشنا مې ورک شو ل شپېلــــيو ســـره ولاړ

کاروان د سرو غاټولو يې وځان پـــــسې راتـــــول

ننګيال په بدرګه کې له غــــټــــيـــو ســـــره ولاړ

۱۹۹۹۸ / ۵ / ۷ / پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لته د یاقوتو چینه

دلته په دي خاوروکي دستورو ډک أسمان ویده

دلته مو (ساهو) جانان دي دلته مو)) امان)) ویده

مونږ د ب تصویره یو ،بي لمرد یو

دلته دهندارو غوندي ځلنده انسان ویده

مروله تندي مرو ،سترګي پرکوم ښکلي خوږي کاندو

دلته د ((یاقوتو چینه)) لال دبدخشان ویده

دلته دوطن دغرونو شین طوطي دمه کوي

دلته دچندنوونه دلته ارغوان ویده

اوښکي د لیلا یې دسندرو توري توري دي

دلته مینه مینه د مجنون خیري ګریوان ویده

دلته به په زړه ګورئ دانوري سترګي کارنه کا

دلته درمزونو درازونو یو جهان ویده

ښکاري مرور دی هغه ورور هغه شاعر زما

دلته دوطن د((پسرلي ((ښکلي ارمان ویده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډک زمونږ د زړونه دي تشیږي نه رودونه دي

دلته ټپه ټپه ده غزل ویده رمان ویده

پام کوه سلام کوه نیسمه چي ګستاخ نه شي

دلته یو عیار ویده یو ځوان مرد میدان ویده

ده هم پنجه نر مه کړه دوخت له بل مغل سره

دلته یو سر تیری سپاهي دخوشال خان ویده

سترې سترې راغي درحمان غیږ کي یې سر کیښود

دلته دکندز دسرو غا ټول بیا بان ویده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروابناد حاجي صيب دولت زي ته !

مضطرب يو نن سكون له مونږ نه ورک دی
يو شيرين سړی پرون له مونږ نه ورک دی
چې پرې ستړيو لارويو به ســـر کيښــود
د بهير هغه ځنګون له مونـــږ نه ورک دی
هر يو توری يې تراوښکو نــــه هـــم رونړ و
د خوږې مينې مضمون له مونږ نه ورک دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیګاه لیدلې خوب و

ما بیګا لیدلې خوب و

چې شپه راشي او بیګاه شي

بیلتون برید راباندې وکړي

او له غیږ مې یار یو سي

مرغلرې تار په تار شي

له امیل نه مې تار یو سي

***

ما بیګاه لیدلې خوب و

څوک له مانه قمار یو سي

غلچکې په منډه منډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سور ځنډې له ستاره يو سي

په ورغوي کې مې لال وي

رانه دا هم ښاماريو سي

***

ما بيګاه ليدلې خوب و

چې سيلاب راشي ښاريو سي

دګودر له جينکو نه

دمنګيو کتاريو سي

شين لوګې له کلي خيژي

اور په غيږ کې چناريو سي

***

زه سهار له خوبه ويښ يم

چې خوب راشي دلداريو سي

دبهير له څوني غيږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سپین ږیرې سردار یو سي

دی دژوند له مرغلرو

دمرګ پیغلې ته هار یوسي

***

لمدې سترګې زړه داغلی

نن سهار له خوبه ویښیم

ته وا ، ښه ږلی وهلی

لاله زار له خوبه ویښ یم

11 / 4 / 2000

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

غم دې زما په اوښکو څکه وکړه

پر دې ایمان لرمه

نمک حرامه نه دی

کله یې هم چې لاس ور ورسیږي

ستا د خندا ګلاب ته

له مایې نه دریغوي را به یې وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوعا

زه چې سره ګلاب ته ګورم

دزړه تنده مې شي ماته

بې اختياره دوعا وکړم

کله ګل ته کله تا ته.

خدای دې ډېر لري ګلونه

خدای دې نه کړي چې راشنه شي

ستا په سترګو کې ګلونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

امتزاج

څه ګلاب ګلاب ملګري دې راکړي

زما زړه په ګلابونو کې نغښتې

بلبلک دی بلبلک دی

پرې باران د ګلابي نغمو را وُري

زه به ولې ګیله من یم

که یو څوک دې هم راکړي

د ښمنان لکه اغزي دي

څه دنیا خونه ورانیږي

که همدا په ګلابونو

کې نغښتې بلبلک دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغزو په لښته ووهي او شغ شي

سور په وینو اواز وکړي

د دردونو په وزرونو پرواز وکړي

پاڼې پاڼې ګلابونه ترې خواره شي

او رنځې رنځې اوبه یې په سر واخلي

ما خوږې خوږې نغمې له تانه غوښتې

ما په وینو سرې نغمې له تانه غوښتې

تا هم راکړې زما ربه !

د ګلاب او داغزي له امتزاجه

د دښمن او د دوستانو له مزاجه

ستا د دومره ستر احسان ډیره مننه

۲۱ / ۸/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل او بنیادم

دګل خوراک خاورې، ایرې او سره

لږې رنې او ډیرې خړې اوبه

بیا هم سپیڅلې دی، ښایسته دی، له وږمو ډک دی

سترګې اوزړونه پرې خوارېږه شي له رنګونو ډک دی

خو ، بنیادم چې پرېښتو ورته تندی ایښی دی

ګل ته ورګوري او تر اوښکو نه رنې اوبه څښي

له تکو سرو منو نه خرپ وباسي

حیران په دې یم ، دا بدرنګ ولې شي

۲۰۰۰/۸/۲۲ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښېښې ييلې وهم منډې پروت مې غاړه کې پټکی دی

څاروان مې نارې ناوري ځي کاروان يې ګړنـدی دی

منګول يې پر لمن کيږدو جوړه زه او جانـــان مـــې

تر منځه مو يو خدای دی دې خوازه يـم اخوا دی دی

ګلونو مې پر سترګو دير غـــل تـــړلـــې نيـت دی

ما خپل دزړه په وينو لمبـــولـــی پســـرلـــی دی

د پټ ضمير پـــه باغ کې مـــې ستا مخ ته مـــخامخ يم

چـــې ستـــا دمخ په مخ راته هنداره هـــرکـــودی

رباب يې کړه مطـربه چې په ترنګ يې ستوري ګډ شي

داژوند مې دغمونو لمـر وهلـــې وچ لـــرګـــې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

له زړه نه اوښکو ورشئ له ښکاري ننبه خطـــا کـــړئ

لینده په لاس را کاږي دکبلي په خوله کـــې تـــی دی

چې هر یو کلیوال یـــې پســـې غشـــي دي راخیستـــي

شاعر یې غرڅنې دی که غـــزل یې غر څـنـــې دی؟؟

بس ستا دبنګړو شرنګ با نـــدې کوي تول دسندرو

په خدا که بـــه کاروان دې پوی په سُر دی یا په لی دی

نریزې تنې داوم ژور دغره لوړه څوکه

۱۷ سنبله ۱۳۷۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د شپې چو پتیا دیوالي ګړۍ ټک ټک ماتــوي
او که زړګــر غمــې د عمــر په څټــک ماتوي

ستــا پــر تنکیو پښو مین دی ته خبر هم نه یې
چــې په تنهــا کو لا ســو کاڼي د سرک ماتــوي

ښایي د ښکلیو تور بانه دي له الماســو راشنــه
سپینې هنداري چې د زړونو په سترګک ماتوي

داسې سیلۍ له ستوني ونیسئ چې ګام وانخلي
ځلور ګلونه چې په هــر یــوه څپــک ماتـــوي

مسته غزاله د غزل ، د بــیــا بــان کاروانـــه
کړه را پیــدا چــې د نقــاد زمری د شک ماتــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي لکه سور د وينو خال ثاڅي

له سوري لاس نه مې د سپينې سولې سوال ثاڅي

خدايه دا بيا يې ده د کوم ستوري مرۍ پرې کړې ؟ !

چې يو شفق وينې له تُورې د هلال ثا څي

ها غلته لرې د نښتر په تن کې غشی ښخ دی

ها غلته لرې تودې وينې له غزال ثاڅي

نن يې دي پاکې د نرګس ډکې يتيمې ليمې

شبنم دا و ښکو له لستوڼي د شمال ثاڅي

د خوږ اشنا او ښکې مې ښکل کړې هک پک پاتې شو مه

تروه سر که ثنګه د شاتو له ديوال ثاڅي؟ !

د نري تار په صراط وړمه ګنهکارې نغمې

په هر قدم کې رانه سُر توئيږي تال ثاڅي

خاورين جهان کړ راته چا رنګين بڼکی طاووس؟

ثوک مې په سترګو کې کاروانه زرغون تال ثا څي؟

۱۹۹۵/۱۱/۷ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه رانـــه ازر خوشحـــاله نـــه زوی دازردی
نه مې بت جوړ کړی نه مې غوځ دبـــت وزر دی

خوب مې تښتيدلې که په لاس درغی را يـې وړه
ماته چا ويل چې پر خوبـونـــو دې لاس بـــر دی

ځم چې له لفظـــو نو نه دشا تو مچۍ جوړې کړم
چــا وې ژړيدلې دلته ګل د پـــيغـــمبـــر دی

بس دزړه په مراندو څو ملا ماتي لغات وتـــړم
ګرانه ! شاعري څه ده ؟ اسان غوندې هنـــر دی

لپه لاس مې ونيـــول ســـاقي کرم به ډير کوی
تـــاتـــه دې دعا شي خو همدا زمـا ساغر دی

ګوره چې کاروان دبلـــبلانـــو درتـــه راولـــي
راغی له ځنګل نه ، دګلـــونـــو جـادو ګر دی

۱۹۹۹ / ۶ / ۱۳ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټول مرور دي نوم د کوم يوه په جـــام وليکم؟
په دروازه چـــاتـــه سلام وليکم؟ د ميخانې

پرځای د باز بڼکه به قلم کــــړمه د غشـــي
به کوتـــــرو تـه د بام وليکم مضمون د مينې

ګلاب خـــو ستا د سترګو په خاطر زړه ماتوم د
نـرګس ورته امام وليکم صف شي چې ګلان دې

راکړی قـــــلم ډاډ د غشي جـوړېدلـو دا چې
ګل اندام وليکم په وينو بـــه داستـان د ديو د

ټک لکه لړم راکوي زړه ته ځوک خو شته چې يو
ورو -ورو په آرام وليکم د زهرو ذکر به يـــې

" کاروانه" ! نه يې مني خو به خامخا وي پکې
که د غزل هره مــــــصره لکه خيام وليکم

پېښور ۱۳ / ۶ / ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمولـــي رانه دتـــاندو غــزلـــونـــو کتابونــه
بادونه بې ســـواده دګلـــونـــو کتـــا بـــونـــه

سپوږمۍ زموږ دکلي درنـو ستـــورو استـــاذه
اوبو غوندې روان وايي دغرونـــو کتـــابـــونـــه

ستا سترګې شاګرداني له تنــبلو نــه تنبـــلـــې
لوستـــــى نه شـــي دسوو لـــوو زړونو کتابـونه

چې ستا وروزو بڼو ته مخامخ شو ترينه هير شول
په ياد يې وو دغشو کمانـــونـــو کتـــابـــونـــه

يو څوک لکه چينجې دربا بي څانګو رګ رګ کــې
يو څوک رانه سيزي دچنـارونـــو کتـــابـــونـــه

يو څه الفبا خو يـــې ظا لمـــې زمـــزمـــه کـــړه
چې نغاړي پـــه مـــو ســـکا کې درازونو کتا بونه

غـــزلې دزلمو بـــه څنـــګه وکـــړي غـــزونـــې؟ !
کاروانـــه چـــې خپـــاره نـــه شـــي دنجونو کتابونه

۱۵ / ۶ / ۱۹۹۹ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د تورو سترګو خنګ ته را لویــدلـی

لیپې لیپې د لفظو نــو مـــې تــرې ډکـــې

د شپیلۍ غږ و کـــړنـــګ ته را لویـــدلی

د تندي خال مې پـــه ژبه ترینه وا خیـــست

بختو ر مې د زړه زنګ تـــه را لـــویـــدلی

سره لمبه . سپیـــنې جامې مـــا به او کـــړي

لمر ، دواورو ډک سالنـــګ ته را لویـــدلی

ما په خوب لیده چې پروت یې و په پښو کې

د پـــاچـــا سر و ملـــنګ تـــه را لـــویدلـــی

له کاروان غـــریـــب نه سُر د غـــزل ورک دی

ستا د شنو بنګړو یو شـرنګ ته را لویـــدلـــی

غرنې نظر مې جنګ ته را لـــویـــدلـــی

۲۸/۶/۱۹۹۹ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــې تـــرانـــو راپســـې درستـــو اقتـــدا کړې ده
ماتـــه دکلـــي دګـــودرجنـــو دعـــا کـــړې ده

خـــود بـــه لفـــظـــونو تـــه دسرو زرو اوبه ورکوم
ما پيروي ستـــا دلاســـونـــو دکيميا کـــړې ده

زمـــا پـه ســـرکې پيغـلې ګـــر ځي دلرغوني زمان
دلتـــه سپـــوږمـــۍ رڼا پر ځانګو دسوما کړې ده

حـــق دی چـــې مـــونږيې دزمريوپر ځرمن وليکو
دپښتنو ټپـــو سيـــالـــي داوستـــا کـــړې ده

په دوو کې هک پک يم له کومې غاړې لاس را تاو لړم؟
دا قـهـقـهه راته ساقـــي او که ميـــنـــا کـــړې ده

دتـــار پـــري کـــړي کاغـذ باد په شان چې هر چا ونيو
دهغـــه خپـــل شـــو ، خپـــل زړګـــي رانه هوا کړې ده

چـــې څوک يې نه مني هو ښيار به وي مستان خو نه دي
کنـــه کاروانـــه پـــه غـــزل کـــې دې بلا کړې ده

۱۹۹۹/ ۶ / ۲۸ تتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ریــاضــت مــې لا هــم هغســـې روان دی
هغه ښکلی په خدای اوس هم راته ګـران دی

غم دې غل دی پسې غلـــی غلـــی راغــلم
پروت په زړه کې مې غمی ستا د پیزوان دی

ته راشنه شې په سره شال په شنه لباس کـــې
شیـن طاووس په سر کې ناست دارغوان دی

یوه شپــه په بــــد رګه د ستــــورو راشـــه
مادې نــوم دورځـــې زر ځـــله ګــردان دی

ثلور قله مې پر ځــای چُــف دې راګـــوره
ختـــم کــړی مې په تا پســـې قـــرآن دی

ستا کاروان دې خدای دګل غیږې ته یو سي
لکـــه پـــرخــه له اغـــزو نــه اویـزان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مونږ دوه ديــو کيدلو په تکل کــې سره ناست وو
باران را وريـــدلـو په ځنګل کـــې سره ناســـت وو

د خداى لـه تــرنـم ځنــې مـــو غيـــږې ډکـــولـــې
نغـــمـــې مـو ښکلـــولې په غزل کې سره ناست وو

له ډيـــرې خوشحالې مو شپه په اوښکو بد رکه کړه
بلا اور اورکې وو په ځل ځل کې ســـره ناســـت وو

موسکـي موســـکي تر سترګو پورې هم تللو راتلـلو
خواږه د درزيدلو زړونو تل کې ســـره نـــاســـت وو

شکست وو او که سوبه زمونږ دواړو په نصيـب شوه
د مينې د جنګ لوبه وه مورچل کې ســره ناســـت وو

جـــرس نـــه و قـــمـــري د کـوکوګو نارې وهلې
کاروانه لاروي وو په منزل کې ســره ناســــت وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلـــي تــه بــه درشمه او پاس به غـــره ته وخيـــژو
ځنګ تر ځنګ به ګرځو لاس په لاس به غــره ته وخيژو
شنــې درې که ډيـــرې هـــم له سپينو او بـو ډکې دي
ځــو به پـــکې ځـــو بـه پـــه سره آس په غره ته وخيژو
دوه په دوه به ورک په تور ځنګل کې شو په سپينه ورځ
شپه شوه لکه ستوري دالماس بـــه غـــره تـــه وخيـــژو
ژوند ديوې ګرځندې او مستې ميـــکـــدې نـــوم دی
ځه سره له خم او له ګيـــلاس بـــه غـــره تـــه وخيـــژو
ځــه چـــې ځـــو دمينـــې دګلـــونو له کـــاروان سره
پاک له انديښنو او له وسواس به غـــره تـــه وخيـــژو

دعاشورا ورځ پيښور ۱۳۷۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې سپوږمۍ يم د يوې تورې شپې په شان يم
ستا تر زلفو هم زر ځله پريشان يم

له باران او ښکو مې شنې زرغونې شنې شوې
لمر ويشتلې هم د وړانګو په کمان يم

سور وزرې د زړګي بلبل مې ورک دی
لکه ړدن دانه دانه تيت و پاشان يم

مجال نشته چې زرينه هوسۍ راشي
ديوه وران کمر د ډډې ارغوان يم

و دې کور ته د پاچا دراتګ وخت دی
اوښکې اوښکې له خپل زړه نه راروان يم

دا چې يم د شهادت په لمانځه پايم
لنډه دا چې لکه وران افغانستان يم

ته وا مانه يې وژلي سل اوښان دي
د منزل د نيمې لارې لوټ کاروان يم

۱۶ / ۵ / ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پاځه له خوب نه خوب دې ډېر شه د خبرو وخت دی
تا وان به وکړې ګرانه ګران تر مرغلرو وخت دی

دوی په چندن کې دي خوړلي د مارانو زهر
د شین ښکو شنو طوطیانو د شکرو وخت دی

د سهار لمانځه ته داذان پر ځای په غاړو پاځو
زمونږ په غرونو کې د زرکو د تنځرو وخت دی

ګیډۍ دې ږدم داوښ په بار کې پسې پلي به ځو
بیا د بروځو د سرګړو د مزرو وخت دی

ځم جوړوم په کلیوال جانان ټوکرۍ د نظر
د تورو سترګو په تورغر کې د ګورګرو وخت دی

چې شو مه دم شي شپه پخه شي او ویده شي خلک
کاروان دې اوري کنه دا یې د سندرو وخت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوريـــدې مـې هــر ســهـــار تــورې بـلـبـــلې

ستـــرګــې ستـــا پـــه نغمو بـــار تـورې بلبلې

خدايه !ژوند مې شين ځنګل دچور کونډې کړې

پــــــه کــې ګــډې پــه چـــغار تــــورې بـلبلې

اغـــزن وخت ګل ته دغـــاړې غـړونـــــــدی و

چـــغـــيـــدلـې چــې پـــه دار تـــورې بـلبلـــې

دنرګـــس دغم رانـــجـه يــې دي خـــوړلـــې

چـــې چـــوپ چـــوپ دي دچنـــار تورې بلبلې

راليـــږلـــې ، چــې کاروان غـــزل کــړي

دســـنــدرو اُستـــــکار تـــورې بـلـــبـلې

۱۹۹۹ / ۱۱ / ۱۴ نريزي کلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــله لــرې میــکدې ته ، کــله بــرې میکــدې تــه
هغــه رنــد یمــه چــې دروم‌م ، هــرې هرې میکدې ته

هــغــه جــام زمــا مراد دی، چې جانان یې را په یاد دی
دثــواب لپــاره راغــلــم ، ستــا کافــرې میــکدې تــه

شپــه شــوه شنو لمبو اغوستې ، دشیشو نازک لباس دی
شیــخه پام کــوه رانه ورېږې، بیــا ډبــرې میــکدې تــه

تیر وتم دیار په سترګو ، کــله بــاز کــله شاهیــن شـــي
ماوې راغلې له جومات نه ، بــرګ وزرې میـــکدې تـــه

له باران دې غیرېږ ډکه، ساقــې راشـــه چې ګل ګل شـــي
دغــو تېــو ډیــرې راغـــلې ، بیا لښـــکرې میکدې ته

دکاروان زړه دې مات مات کا ، چې مینا ته غمې جوړ شي
خــامـــخا که چیــرته راغلې ، څوک زرګرې میکدې ته

۱۹/ ۲ / ۱۹۹۹ پیښور

غزل

د غرونو خلک یو کارونه د بازار نه کوو
شډل پډل ګرځو هيڅ ډول او سينګار نه کوو
د خدای مارغان راځي نغمې د ملکوت غږوي
مطرب ته اړ نه یو او ذکر د ستار نه کوو
د سر قاتل ته هم سلام کوو سلام يې اخلو
ولو يې مخامخ له شانه پرې ګوزار نه کوو
په ستن کې تار شو اچلوی د سپوږمۍ په رڼا
څراغ کې تېل نه سيزو دا د تاوان کار نه کوو
له پړانګ څرمنه اړوو چې لنګې غواوې داړي
پر څانګې ناستې مرغکۍ د کاڼي وار نه کوو
بې خونده نه يو په خوږه په ترخه ښه پوهيږو
خورو يې پر هيز له خوږو شاتو دکو کنار نه کوو
زلفې خو زلفې دي چې لاس پرې وهو خوند راکوي
پر پراته پړي هم ګومان د ژوندي مار نه کوو
په نيمه ورځ ترينه راګرځو نه چې ورک شو پکې
پکې اشنا مو نه شته ځکه شپه په ښار نه کوو
دنګې ښکلا سره د مينې مزي بيا غځوو
ګرانه کاروانه بس خبرې په چنار نه کوو

پيښور ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې هر طرف ته ځم زما تــګلــوری تــه یــې تــه یــې
که شپې شوې هم په لو یشته لو یشته ستوری ته یې ته یې

قربان له ګستاخۍ مې راتــه ډیــریــې ښایستــه کــړې
زه نیغ په نیغ در ګورمه کوز ګــورې تــه یــې تــه یـــې

یــو څــاڅکې د شبنــم یــمه دلــمر لــه ډاره غــلــی
ژوندی او سې د سرو ګلونو سیــوری تــه یــې تــه یــې

دنــجــونــو کــه درپــام شــو نو امیل ته به دې یوسي
ځــلانــده د کاروان د غــزل تـــوری تــه یــې تــه یــې

۲۰۰۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا وحشي ښکلا به ټول جنګي آسونه رام کړي
سـل زره لښـکر به د کفـارو په سـلام کـړي

تش منګي به ډک شي د رحمـت لـه شـرابـونـو
راغی ، باراني ساقي به سرې منګولې جـام کړي

ستا عقـا يي سترګې به يې ګډې پـه هـوا کـړي
سل زره کوترې که راغونډې ی ځوک پر بـام کـړي

زر اور اورکي د هر غاټول پـه تـش کـنډول کې
کينـــوه جـانـانـه چـې ډيوه ډيوه ما ښام کړي

ښکليه چې پر سپينـه ټـنـډه وغـزوې کونځې
شرنګ شي مريدان دې توري لرې لـه نـيـام کړي

زړه په صبرو ساته يـو ښکلـی خـو بـه راشـي
هسـې نـه چـې غـم يـې د دنيـا درنه تمام کړي

مستې صو فيـانه سـندرې مـه وايـه «کاروانه»
ګوره په اتڼ او په ګـډا به خـاص و عـام کـړي

۲۰۰۰ / ۵ / ۱۵ دنريزې کلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا خبـــرې لکه تانـــدې مرغـــلرې

وا يـــه ډيـــــرې مې درباندې مر غلرې

دوطـــن د پيغلو غاړې دي بـــې هاره

تر بنهـــو يې اويـــــزانـــدې مرغـــلرې

پر غوټۍ شونډو دې ګل دخندا غواړم

دعا ګانې مې ځلاندې مـــرغلـــــرې

لمبو زنه ترسر تير شه که يې غـــواړې

دڅپو تر پښو دي لانـــدې مر غـــلرې

څوک دلمر ماښو ساحـــل ته راوتـــلی

دريابـــونه څپ څپانـــدې مرغـــــلرې

په غربت کې دې شاعـــره غنا نغښتې

ستا سنـــدرې او ستا سا ندې مرغلرې

پر ګودر د کيميـــا ګروکاروان راغـــی

شنې ويالې به شـــې بهاندې مرغـــلرې

خوست دنريزې کلې ۲۰۰۰ / ۵ / ۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیمه شپــه ده ویښ یم له یو چا سره غرېږم

بیا مې د سندرو له پــا چـا ســره غرېــږم

نا ست یم په خلوت کې یو ملنګ د زمانې یم

غــلی غــلی غــلی له غــو غا سره غرېږم

نـن مې د رته ډېرې زارۍ وکړې خو رانغلــې

مــه راځــه ، سبا بــه زه له تــا ســره غرېږم

خدای چې راکړه برخه د ښار یاره مه کړه رخه

خوار غریب او ښبــه یم له ښکلا سره غرېږم

لاس مې په ځنځیــر تړلي پښې په زولنو دي

ستــا د شنو بنــګړیو له شـرنګا سره غرېږم

لاړ شم د رمندونــه وي ځــوانــان وي اتڼو نه

ډول ســـره غــرېـــږم لــه سُرنا سره غرېږم

کټ کټ له خندا نه د رته شنــه شـمه کاروانه

جام یمه زه جام یمــه مینــا ســـره غــرېــږم

۲۰۰۰/ ۵ / ۲۳ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ د کلي غنم رنګ شهید ته

غزل

وطن داور پــه سیند کې لامبي زلمي جنګ خوړلي
د کابل جــان د نجونو مړي هــم نهنـــګ خـــوړلي
غچ د شهیـــد ي لیلا و اخـــله منــجور مجنـــونـــه
د ګور چینجو هم ترې ځونډي ځونډي لونګ خــوړلي
زما یاران ګـــوري د ګل روانـــې ونـــې ښـــکاري
چا پر ټټر غشي ټـــومبـــلي چـــا پر څنګ خوړلي
نن خو د سپینو تورو خرپ تــه پــه میـــدان ولاړ وو
هغه پرون چې وو د شنـــو بنګړیو شرنـــګ خـــوړلي
تانـــدې نغمـــې د ســـرینـــدې لـــه وچ لرګي وروه
نتلي زړونه مـــو مطـــربــه خـــدایــږو زنګ خوړلي
هغه لشي لشـــي بـــانـــه داشنـــا نشتـــه نشتـــه
د مرګـــي ژرنـــدې و مـــرې ډیر دې غنمرنګ خوړلي
غزل یې وانه ورې چـــې عقـــل بـــه دې وتمبوي
دې لیونـــي کاروان دی لپې لپـــې بنـــګ خـــوړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــله دا ، او کــله دا راکـــوي یـــار
عجیبه خـوف و رجـا راکـــوي یـــار
کــه دلمر غوندې دغره شاته پټ هم شي
پـــر سپـــوږمۍ واوړي رڼا کـــوي یـــار
چې دستورو په تسبو مې شپې رڼــې کړې
سپینـــه خــولـــه به خا مخا راکوي یار
دڅپې غوندې له غیږې نه مې تښتـــــي
ددریاب غوندې غــوغــا راکـــوي یـــار
سلامـــت دې وي ساقي مې دی ورجارشم
که بــه زهــر که ســومـا را کـــوي یـــار
لپـــې لپـــې راته ژاړي چـــې مـــې وژني
مـــرغـــلـــرې خــــون بهـــا را کوي یار
دکـــاروان مستـــه غـــزلـه در وری شم
څــه پــه مینه مینـــه تـــا راکـــوي یـــار

۱۹۹۹ / ۵ / ۵ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستوري خاندي ستوري ژاړي خبــر نـــه يــم؟
دوې راځي ؟كه مـا ورغـــواړي خبـــر نه يم؟
ورځې شپې دي برګې سترګې ؟كه پړانګانــې؟
راته موسكا ؟ كه مې داړي خبـــر نـــه يـم ؟
چې زما دزړه دجـــام شـراب يـــې نوش دي
پښيمـــان دي ؟او كه ويـــاړي خبـــر نه يم ؟
زما زړه ماتوي دوى به چيـــرتــه اوســـي ؟
داغمونه كورويجـــاړي خبـــر نـــه يـــم ؟
دامهين غزل به څـــوك وايـــي كــــاروانه ؟
بلبلان ؟كه سندرغـــاړي خبـــر نـــه يــــم ؟

شنبه ۱۹۹۹/۵/۵ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې راته وايې چې لړ وار کــوه وار څـــه معنـــی ؟
کار د مينې کار دی له دې کار نه انکار څه معنـــی ؟

ليچې په لاس راکړه چې ولول څنې خـــورې وې پرې
شرنگ د بنگړو خوند کوي تش تار د ستار څه معنی ؟

وو ايــــه دژونــد دفــلسفـــې شـــا گـــرده وو ايه
سر په اوږو څه معنی او سر وي په دار څــه معنـــی ؟

غاړه کې مې لاس يو سه چې حــس لري او روح لــري
مړې مړې مر غلرې وړې پيلې په تـــار څـه معنـــی ؟

خلک پکـــې خدای لټوي ته ما شوم خبـــر هـــم نا
پوی به شې او لوی به شې چې ستر گې د يار څه معنی ؟

دا غـــريب ســـړی گـــورئ له غرونو پرون راغی ،نن
دو مره جـگ بر جونه د سندرو د ښــــار څه معنـــی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښـــایـــي چـــې له دې ښاغلي لو یه ښکلا و رکه ده
دو مره د ښـــکلا په لټون سترګې په لار څه معنی ؟
لاس د ښکاري څه وايي ؟ او زړه د غرڅې حه وايي
غوا ړمه يوه معنی لا ليه چې ښکار څه معنـــــی ؟
چوپ شمه که وو ايم چې د نـګه ياره تـــا ښـــيم
خلک راته وايي چې « کاروانه » چنار څه معنـــی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پکـــې راتـول مو دي تنکي تنکي الماس درنه
مـونږه تل وړی دی په دواړو سترګو پاس درنه

شپـه څه بلا ده ، دوصال مخه نیولـــې نه شي
ستــوری وستـــوري ته ور وغځوي لاس درنه

دڅیـــړې څانـــګو کـې به تورې بلبلکې اورو
پــه تورو غـــرونو کې به تل ګرځو په آس درنه

دشپو په څو ، کې شپه پلوي شول یر غل ته تیار
ستـــرګې ور وبـــریښــوه واغونده لباس درنه

ستا دکاروان په مخ کې بیا دتیارو زور ولاړ دی
ساقي تر مورګو پـــورې ډک راوړه ګیلاس درنه

۱۲/۷/۲۰۰۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلی لرو غر لرو دستــورو ډک اسمـــان لــرو
شین دبو ډې ټال ګوره نــرې نــرې باران لـــرو

ښکلیه لاس راوا چوه تش لاسي یو بې برخې یو
روغ یو لیوني موکړه تنۍ لرو ګــریوان لـــرو

راشه او ځولۍ دګلا بونـــو پـــکې وشیـــنده
مونږه هم خبرې درښو اوبــو پـــه شـــان لـــرو

داسـې نه ده هم چې ګني وخت له ورکوو دیکه
زړونه لرو ، مینه کوو ، ښه ښکلی جانـــان لـــرو

رابه شي ، پاچا به شي زمونږ دملنـــګی په زور
خـــدای لرو ، رســـول لرو ، وطن لرو قرآن لرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه دچا اتل یــمه او نــه دچــا ایــډیــال یــمه

یو غریب شاعر یمه او یو غریــب لیکــوال یــمه

وخت و ، چې نړدې له تندې مړوې ما ډک جام درکړ

نه به یم ساقي خو دهمــاغه جــام کُــلال یــمــه

سـرې او ښکې دبُورې هوسۍ شنو اوبو کې ګورمه

ناست یم تر چنار لاندې نــه قطــب نه ابدال یمــه

زړه مــې پاس دزانــې پــه وزر پورې تړلې دی

پــام کــوه ، دغشــو واله ! زه هم دچا خیال یمه

خدای که مهربان شي ګوندې سره ګلونه شنه کړمه

کبر نــه مــې وســاتــې دتورو خاورو سیال یمه

هو منم تــش لاسی یم خــو تا به ډک له ګلــو کړم

ګله ! مــاتــې ځــانــګې پــه ما وتړه رومال یمه

زه داوښکو ځا ځکې ، پرنیم ژواندو پاڼو پروت ښه یم

پــښــې دې پــر تــندي نه ږدمه ، نه دزنې خال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــــار یــمه تــش تــاریــم ، په بیلتون پسې راوتی یم

تاو به دی ترغاړې مــرغـــلرې کـــړم وصـــال یمــه

ما دزړه خیرات کړی دی موســکه به راځـــي اخــــر

چاویل چې زه ګنـې دسپیـــنې خـــولګۍ سوال یمه

جاردې چې په سپین لاس دې په تورو کاڼو وویشتم

شپـــه راغله، بلـــیـــږمه ، دســرو وینـو مشـال یمه

صبر چـــــې «کاروان» دښاپیرۍ ورغوی پرانیزي

کرښې کرښې پروت په کې دورکو نغمـو پال یـــمـه

۱۶ / ۷ / ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سپین د تورو ، ورور ګڼمه تور د سپینو ورور ګڼم
دواړه مې دداړو سترګو سپین ګڼمه تور ګڼم

پام کوه ! د کفر په فتوی مې چې ونه مانځې
زه خو میخانه خدایږو سکه د جومات خور ګڼم

وایمه ګلپاڼې دي له اور نه لپه ډکه کړم
داسې شیبې هم راشي چې سره ګلونه اور ګڼم

څنې دي که شپې دي له سبا دې سپین لاسونه ډک
نن سبا خو ژوند ایله د شنو بنګړیو شور ګڼم

وایي راته دوه جمع دوه ووایه چې څو کیږي
یم شاعر سړی وایم ګلونه یې څلور ګڼم

لمر چې زرین سپر شي اودوینو ورینګي وُ ري
شنه زرغونه هم مینا توري غوندې منګور ګڼم

خرڅه یې ښکاري برګۍ څرمنه په بازار کې کړه
څو د برګي پړانګ اوس د زرینې هوسۍ کور ګڼم

نن مې په رنځور و سترګو غلي ورکتلي دي
اوس خو په کاروان د نرګسي غزلې پور ګڼم

۱۹۹۸ / ۳ /۵ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جنګ به يې وژلې وي ، د سترګو جنګ بــه راوړي
ګورې به جنګي آسان ، د ســولې رنــګ بــه راوړي

شنه به يــې له نال ناله په شپه اور اورکــې شـــي
تيږو ، نه به شرنګ خيژي او مست اهنګ به راوړي

اوښکې دخوښۍ به ځي له سترګو څــپ څپانــدې
غېږ کې هره اوښـــکه دزړه ګــوتې زنګ به راوړي

سره سره ګلابونه به بــاروتــو کــې راشنــه شــي
ګل به شي ، وږمې بــه شي ، نشې دبنګ به راوړي

زړه زما زيارت بــو يـــه دمينـــې د ملنــګ دی
ښکلي به رادرومي دښکلا قلــنــګ بـــه راوړي

سپين دښاپيرۍ ورغـــوی پـــرانيـــزه کـــاروانه
شعر دې په خوشبو لمبوه تور لـــونــګ به راوړي

۲/۷/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـــر ورکـــو لارو ګر ځـــومه ځـوری دنغمو
کاروان لرم تر ټولـــو ښه ملـــګری دنغمـــو

آشنا په خـــروارو راوړه تارونـــه دربـــاب
ورواچـــوه ، ورواچـــوه بڅـــری دنغـــمو

خنجر ددښمن مات شو دجنګي نيلي تر نال
په شنـــه سهار به چيغې کړي تنځری دنغمو

ترې ايستې له ګوتميو ډکو ګوتو ده شرنګا
ګـــودر کې لري ننښه مات کودری دنـــغمـــو

په غيږ کې يې ځايیږي نه ګيډۍ ګيډۍ غزل
په شرنګ چې لور ورواچوي لو ګری دنغمـــو

بيګا څوک زمزمه په خوله پيلوځي وه په لاس
سهار پر څانګه ناست و سور وزری دنـــغمـــو

را پا څوه له څو ، نـــه دسنـــدرو ســـمنـــدر
کاروان په وچکالۍ کې تندغری دنـــغـــمـــو

پيښور ۳۰ / ۷ / ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دزاره چـــاودي نـاتــر سره ارمان رنګ لرې ته

ګومان حرام دی ، په ایــمان دایمان رنګ لری ته

باران باران نظـر خــو ځـکه ورومــه پـــرتــا

زما دغرونو ، ددرو ، ددامان رنـــګ لـــرې تـــه

ملا لې سترګې دې دموسکو آیـــا تـــونو چینې

لکه بڼکه دطا ووس دقرآن رنـــګ لـــرې تـــه

لکه دې زیړې زرغونې شوې رانیوای دې نـــه شم

څـه شوخ دلمر ، مهین دنرم باران رنګ لـرې تـــه

زمونږ دصبر پر کشتیو دې غـــو غـــا راوستــه

شین سمندر یې آشنا څه دطـــوفان رنګ لرې ته

په پښتو ژبه چـــې خـــوږې خـــوږې خبرې کوې

تـــپه تپه شې دغـــزل درُومـــان رنـــګ لـــرې ته

دشپې له ستورو یې دراخلې تر نرګســـه رســـې

داســـې په پته په اوبو کې روان رنـــګ لـــرې ته

دسهـــار خوب یې که دنیمې شپې غـــزل یې زمـــا

زه ستا په رنګ رنګ یم کنه دکاروان رنګ لرې ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه شي مړه شي دتکــرار له درده توري

نه مري نه مري دخمـــار لـــه درده توري

ددوو سترګو دبيمار لــــه درده تـــوري

زاره چاود لکه انـــار لـــــه درده تـــوري

داحمد دشهيـــد غـــاښ له درده ډک دی

داچې ډ يـــر دي بـــې کرار له درده توري

قلقلې کـــوي دخيـــال په شنه آسمان کې

لکه زانـــې په کـــتـــار لـــه درده تـــوري

له سلګو يې ډکوه چـــې سندريځ شـــــي

تش خو مه شه د خپل يار له درده تـــوري

بيا مې خيال ته شرنګيدلي اوښان راغلل

بيا به پرې کاندي مهـــار لـــه درده تـــوري

بس خوداچې دبلـــبـــل سکنـــي ورونـــه

ستا کاروانه سندرمـــار لـه درده تـــوري

۱۳۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو ګام کېږدي بـــل ګـــام واخلي روان په ترنـم

او شپه د سپوږمۍ شپـــه ده ځي کاروان په تــرنـم

ودان په ترنم دې کړ خالــــقـــه دا جـــهــــان

چې کله يې وخت راشي کړه يې وران په ترنــــم

کوترې خولې په خولې شه په غومبر او په ګــډا

په شغ دې ځي په غرونو کې بازان پـــه تـــرنـم

ګلونه به د سوبې وړي په غاړو کـــې اميــــل

راځي به د جانان جنګي آسان پـــه تــرنـــم

بادونه دي چې ځاځکي سره ولـــي يو پربل

را وُري دې راوُري دې باران پـــه تـــرنـم

غونډۍ په ګلو پټې دي درې درې دی غــــر

ګلپاڼې په پنجو کې وړي مرغان په ترنــــم

د مينې په لمانځه کې به جانان شي راحضـور

د بر کلي بـــــلا ل کـــوي اذان په تــرنــــم

راوړي به ښـــا پيـــرۍ درتــه ګلونه د الهام

بس بار به دې کاروانه وي او ښـــان پـــه تــرنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه درومه يوازې پر دې لاره غـــر خـــى بــو دى
ها غلته دلارې تر څنګ پړانګ نيولـى څــو دى

دا الشـــې لشـــې بـــانــه دې بــلـې خــواته يو سه
دلته په دې کلي کې دشنـــو غنـــمـــو لـــو دى

بريد کا پرتا ، لاس کې دې موږک دکمپيو تر دى
څګ غوږونه ګرځوه دبرګـــې پيشـــو ميـــو دى

دادژوندانه لوبه ګڼـې اوکــه يـــې بـــايـــلـــې
ګوره ليونې ميـــن دښــــکليـــو پـــر پـــلو دى

يوبه دې سم وايي به سپوږمۍ اخيستې اور دى
شپه شوه سورکى آس مې ودرولې پر کندو دى

ګورې اوشکـــرې دې سنـــدرو تـــه ورګــــډې
ښکارې چې کاروانه دهندو دوکان دې ګرو دى

۲۰۰ / ۱ / ۳ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې ساقي ليدلی نــــه مــې ترينــه جـــام اخيستـــی
ما خو د خپل صنم د ســرو ستـــرګـــو ســـلام اخيستـــی

څه تُرابان بادونه بيا پــه بــوړ بو کــې راغـــلـــل
بيــــده بـــهـــرامـــه بيـــايـــې شال د ګل مکې اخيستی

بې مينې وخت پرمينـــې داســـې قـــد غـــن ولـــګاوه
مجنون سنګسارشي چې بې تش وي په خوله لام اخيستی

خدايه ګردي کانې په لاس را پـــر تـــنـــدي يـــې ولـــم
څوک مې سهار په ولحه وړي چامې مـــاښـــام اخيستـــی

هسې نه ويې نيسي ښکار د ښامار پـــاتـــې نـــه شـــي
دزړه په څرخ پســې مـــې چـــا د څـــنــو دام اخيستـــی

خـــدای خـــودې نـــه کـــوي ، زما د شاعر زړه خو چوي
چـــې بغـــدادی کـــوتـــر وي تورکارغه له بام اخيستی

جانان خبر دی د کابـــل د دردلـــه رنـــګـــه ګلـــرنـــګ
خلک دې وايي چې غـــزل يـــې له باګـــرام اخستـــی

دا چې پرانزي نن دې خيـــال د ښـــا پيـــريـــو تـــنـــې
کاروان د ښکلي اوښ له اوښـــکونـــه الهـــام اخيستـــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سهاره وینن یم بیده نه یـــم که رابـــولې مـــرغـــۍ

هغه د خدای په غزل مستې سندر بو لـــې مـرغـــۍ

کاشکې چې ستا سو په انګړ کې یوه شنـه ونه شـــم

لاندې ترې ټال وي ستا ، په سرکې یې را ټولې مرغۍ

د زړه پر کښت باندې یر غل راوړي فطـرت د نـغمـو

دا یې فطرت دی چې غنم خوري او یا شولـې مرغـــۍ

پـه پنـجـرو کـــې چـــې نغمـــې د آزادۍ غــږوي

ستـا د شـــاعر زړګـــي کـارو انه دي همځولې مرغۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعر ځیله مست اوښ دی خپل څښتن ته نه دی رام
یو سمندر شور دی ذره نه لري ارام

ویښ و له مستۍ نه کړي شپه یې دي خوړلي
ده د خپل څښتن د خیال په شوري کې بادام

منډې وهي منډې د ښکلا په غرو رغو کې
کله تري په لاره پر یوځي د روندبار د پیغام

ما ته یې نټې د غلامۍ پرې یې مهار دی
هیڅ د اوښبانه په خوښه نه اخلي یو ګام

یو ځل که د خپلې خوښې اوښې باندې چوشو
خدایږو په ډانګونو که تري پا ځوئ بدنام

ناز به باندې نه کوي خو نیاز ورسره بویه
شعر آغا باداری او شاعریې دی غلام

هیڅ یې پیدا نه کړه دی دورکې مستۍ تږی
سترګې یې ګډیږي لکه ډک د میو جام

زر شعرونه شنه شي د شاعر له یوه زړه نه
زر کوترې والوځوي یو شاهین له بام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګــېـډۍ څــنــې مــوډل او یــا قــربــان تــه واچــــوئ
وریــښــمــیــنــې لــونــګۍ ګــرد سره میدان ته واچوئ

تــرخــې خبرې پــریــږدئ کــړي خــوږې خــبــرې خــوند
شــکــر د شــنــو طــوطــیانــو شــکــردان تــه واچــوئ

کــه ګــل نــشــتــه، امــیــل نــشــته، لاسونه خو مو شته
پــه مــیــنــه کــې یــې غــاړې د جــانــان تــه واچــــوئ

ښــېــرا راتــه دعــا شــوه د یــوه ښــکلـي کلــیـــوال
د ښـــار ښــکلــیــو وېډال د غــره کاروان واچــوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوال

ستا په لاس کې ټولې لارې
له ماور کې ټولې لارې
دد نیا له سترګو پټه
یوه لاره ماته راکړه
چې د رګ په شان درزیږي
چې د زړه تل ته کوزیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــې تیر کړی دې پــرون دلــري وار دی
مستــانه رادرومــه نــن دبــري وار دی

ګورئ ټول به پښتانه ډول تــه ګـډ يــږي
مــونــږه تيــر پــه بدرګه ددري وار دی

په چغار کې بــلبــلي دردونــه نغــاړه
شنه طوطا ! راغلې ســتا شــکري وار دی

خولګۍ راکړه ما لونــګ ژوولــي دينه
ستــا پــه څنګ کې زمــا دببــري وار دی

ما دخيال په قاف کې ډيرې شپې رڼې کړې
پــري واره بــه راځــي دپــري وار دی

خوري رمــې بــه دغــزل دغــزالانــو
دښکلا ددا ســې وږي زمــري وار دی

کاروان څه په شرنګيدلي قــدم راغــی
ښايي نن يــې دنغــمــو د وري وار دی

پيښور ۲۳ / ۳ / ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

ډوډۍ دې مولا کرمه لره یـــخ کړي دې ډیـر شـــه
شو دې مستې تر شاتو پورې زیږ غوړي دې ډیر شه
داجم ګودر په ښکلیو پاک لمنو پیغلـــو ډک شـــه
تورزن زلمي لښکر لښکر دبخت سري دې ډیر شه
اصیل اصیل آسونه دې ګلـــې ګلـــې روان شـــه
چې ستن ترې خطا کیږي نه تو پک بوړي ډیرشـــه
غنم ، جوار ، اوربشې ، لونګۍ مهینې وریـــجې
باغونه ، ځنګلونه ، ګلان سره زیړي دې ډیر شـه
نغري باندې دې باندې مه شـــه هیڅ دغم کتـــوه
چې خندا شي میر خمن ته دمنزل ځوړي دې ډیر شه
دچم یوې نجلۍ ته «کاروان» داسې دعـــا وکـــړه
پریمانې دې چمبې چمبې اوشنه بنګړي دې ډیر شـه

۲۰۰۰ / ۱ / ۲۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه له شور نه ډکې ګوتــې نرۍ نـــه شتــه نه شته
چمبې چمبې که شته د چم جینکۍ نه شته نــه شتــه

شوې د بلبل د نغمو تانـدې چینـــې وچـــې وچـــې
پرخې لمرونـــو دي خـــوړلي غوټۍ نه شته نه شته

د پړانګ پنجـــه راوېښـــوي، کبـلي دژوند له خوبه
په تور ځنګل کې هم زرینه هوســـۍ نـــه شته نه شته

له خیالي لاس نه مې د کب غوندې نغـــمه ښـــوییږي
شپې رڼوم خو د الهام ښاپیرۍ نـه شتـــه نـــه شـتـــه

د زړګي ننبه تور توپک تـــه پـــه ورغـــوي کـــې وړم
خو بیا مې هم په برخه سپینه خولګۍ نه شته نـه شته

د ښو ستنې راوړه او ښکې زمـــا تـــک وهـــه پــــرې
ګریوان مې ګوره په کې نیمــه تـنـــۍ نـــه شته نه شته

شوبلو نیولی د کیږدیو ځـــای پـــه د ښتـــو کـــې دی
تر شیرازۍ کوترو سپینـــې کوچۍ نـــه شتـــه نه شته

ستړې او ښبه یم خوب کـــې وینم دوریـښمو کاروان
سرته سرګړي کړم سرو یږدی شړۍ نـه شتـــه نه شتــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه افغان ګل يې چې ګاچين به مسلـمـان کـړې
هند به مسلمان کاندې او چين به مسـلمـان کـړې

ستـا خـوږې خبـرې کـرامـات لـري شـکرې
جار د ښمه ښکلي نـا زنيـن بـه مسلمـان کـړي

تورې برګې سترګې دې د ستـورو ډ کـې شپې دي
نازدې که لږ وينې شي تور او سپين به مسلمان کړي

زرکـې او کـوتـرې خـو دهسـې هـم مـلګرې
بـاز بـه دې غـلام شي او شاهين به مسلمان شي

تـور کمـر د تـور کفـر به طُـور غـوندې ړنا کړې
شنه لمبه شـه وچ کـه وي را شيـن په مسلمان کړي

ښـه لـه درده وژاړه چـې اوښکې دې الماس شي
تـا و تر سپينـو غاړو لونګين به مسلمـان کـړې

ګورې به کاروان د مـريدانو بـه دې مـل شـې
ډير له شعر منکر ،ملحد ، بې دين به مسلمان شي

پيښور ۷/ ۱۲ / ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وچکالي راغله اوبرنګه شته که نشته
مرو ، دژوند په شانې دنګه شته که نشته

چې يې لفظ و بادام زړی ، خندا نقل
هغه شوخه ، هغه شنګه شته که نه شته

باد شاهي دزړه مې بيا بې شهنشاه شوه
تاسې وګورئ ! ملنګه شته که نشته

پر تېر لاره دماتو مرد کيو
کومه لاره تر لونګه شته که نه شته

چې ترسولې سپينه خوله په خندا راکړي
په ژړا سترې له جنګه شته که نشته

چې کاروان يې د سندرو ښاپيرۍ کړي
څوک تور سترګې غنم رنګه شته که نه شته

۱۹۹۸ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بت جوړوم بت ماتوم يار ه دا هنر لرم
زه د زړه په کورکې له خليل سره آزر لرم

کله د چندڼ ونه شم کله هم ښامار شمه
شنه طوطيان که راشي بې شکر نه يم شکر لرم

د ګو د ګو څوکو ته جنډې جنډې د سوبې وړم
ګوښې پاتې نه يمه د سرو ګلو لښکر لرم

سين د مړو او بو يم خو چې سپين مخونه مينځمه
شور شمه غوغا شم ډکې لپې د ګوهر لرم

سپينه خولګۍ را سپينه کوتره سپينه سوله ده
شين د زړه شهباز په جنګ کې ژوبل او ژور لرم

سپين د ستورو مېخ مېخ مې د شپې پر تا بوت بيا وهي
سپين کفن سهار لرم، زيړې شهيد دلمر لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوي پتنګان مې د لمبو دوړو ، وړې دي

پوخ په هديرو کې مې د بلو شمعو کر لرم

فصل د نکريزو مې داو سپني ږلۍ وهي

غوښ د خپل ما شوم ارمان لاسونه په خنجر لرم

ما ورته کاروان داوښکو پرخې ، پرخې ، پرخې کړ

ګل به شم جانان مې د ګلونو پيغمبر لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منصور چې څښي څنډوهي دستار وغـــور ځـــوي
په یوه چیغه به ســـل زره کـــفـــار وغـــور ځـــوي

سیلۍ دمینې راغلې بـړ بـــو کـې دمینـــې هـــم
له شیخ نه به دخامو خښتو ښــار وغـــور ځـــوي

غـــم مـــه کـــوه ژونـــدۍ پـــه وي ټپې دملالۍ
شنـــې ټـــکې که آسمان پر یکه زار وغور ځوي

دا ستر انځـــور گـــر وگـوري کانې کوي که نه ؟
په ســـرو مـــلالو سترگو کې خمار وغور ځوي

درند ترې نظـر پر واگـــو پـــام لـــره لـــږ ډیـــر
خولې دسپین ساقي پر سره رخسار وغورځوي

«کاروانه» غزل بوله که دې توري شول تمـام
له غاړو نه به نجونې درته هـــار وغـــور ځـــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دريې واړه پر ما ګـــران دي اول يــــار زما دکلي

چـــــنار زمـــا دکلـــي او کوکنار زما دکلي

پـــسر يـــې لـــري ټُـــــوري دهُما دوزر سيوري

ټکـــری زمـــا دکلـــــــي او د ستار زما دکلي

حجرې موله جرګــــــو له مرکو نه تشې مه شه

ګودر ته جونـــــــې درومي په کتار زما دکلي

په ډول په ګـــډا ګانو مرور ياران پخلا کړئ

ربــــاب زمـــا دکـــــلي او ستار زما دکلي

ها پورې دغره سرته ځنځير خپور ګلونه خيژي

شايــــــد چې په ولجه به شي بهار زما دکلي

شپونکی زمـــا دکلي بويه کشر اسرافيل دی

دنيا ته به مـــــحشر ځي وار په وار زمادکلي

درياب کې دسنــــدروبه خپې خپې خپې شي

ټـــپې ټـــپې ټـــپې په يکه زار زما د کلي

ترې ستوری په نيزه کې دغزل کاروانه راوړه

سپوږمۍ به خا مخـــا دربنيي لار زما کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای په کې ښکاري له هنداري جوړدي دالاسونه
لــه خپـــلو اوښکونه یـــې ډک دي ددعا لاسونه

څـــه کشمالی شمـــال یې ستا د مستو څڼو راوړ
نرګس له شرمه پـــه اوبـــو کـــې وهي بیا لاسونه

ظالم پاچا کړی اعلان دی چې بـــس ټـــول غوڅوي
که بیا چمبوته غځیدلي وو د چـــا لاســـونـــه

د اوبو تږی نـــه یـــم بلې تـــنـــدې واخیـــستمه
ښکاري اوبـــو کـــې سپینې تورې د لیلا لاسونه

د نښتر څڼو کې د شپـــې، زرینـــې ږمنځې وهي
سپوږمۍ په پوره واخلي له ستـــــورو درڼا لاسونه

تش لاس به ولې یم کاروان غزل پـــــه لاس کې لرم
ما هم د چاپـــــه مخ کې ښکل دي د مـــولا لاسونه

۱۹۹۸ / ۱۷/۶ د نثار صیب دمه ځاي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منم په هرڅه کــــې احتياط منمه
خويو په مينــــه کې افراط منمه

ځم له مجنون سره مسلات کومه
نه د سقراط نـــــه د بُقراط منمه

تا سره هره جامـــه ښه ښکارېږي
دا هـــنر کـــله د خيـــــاط منمه

کاروان که ومري سکې هم نه لري
خوږې سندرې يې په سقاط منمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شپې چې زلفې نه شـوې مخ د سپین سهار خطاکا
تـــــور کفــــار خـــــو لاره د مکې د ښار خطاکا

غشې په برم ورکړه چې ښکاري ته موسکه نه شې
تاو دی له کــــوتـــــرې نــه چې سر د مار خطاکا

شیخ که د رباب په شرنـــګ کې ښکلې آشنا ولید
ډیری به یې ګـــوتــــې د تسبو لــــه تار خطاکه

خوب وینمه لمر پلې په شنو دروکـــې ګـــرځي
لال د بدخشان به له خولې شین ښامار خطـــاکـــا

ستا د رنجو او ښـــکې یـــې لفظو نه د غــــزل دي
ستا شاعر طوطي شو شکري چـــغار خـــطاکـــا

لږمه شه تور سترګي دا د سپینو ورځو ستـــــوري
ډېر شه ډېوه مخي چې له شپونه وار خـــطا کـــــا

راولـــــه کــــاروان ګـــلونـــه راولــه سپرلیه !
پریږده چې له مستو لاروپـــــــو لار خطـــــاکـــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یــو ځو ښکلي رندان به میخانې تــه راولو
لښــکر ګلان به للمې زمانې تــه راولـــو
مــا زړه ستا د وعدو د لاسه شین راوړی دی
ستا سپینه خولګکۍ به بهــانې ته راولـــو
شپه راغله ځئ وزرې د رڼا وروا غــونــدو
ډیوه به وزر ســوې پروانــې تــه راولـــو
یادیږي مې نن بیا د نیزه بازو نجونو جنګ
د چا ملالۍ سترګې یارانــې تــه راولـــو
دیوان به راګوزار کړو د تخـت له سلېمــان
رښتینې ښاپیرۍ به افــسانــې تــه راولو
جنـــډې د سخي جان به مې جانان ورپــوي
ســـرتېـــري ملنـــګان بــه نذرانې ته راولو
چـــې پـــرې کـــړي د مغُــــلو د بتانو کپرۍ
پښتـــون د ازر زوی بـــه بـتـــخانې ته راولو
د غرونو ، د ځنګلونو دی ګډا تـــــه شوی زړه
کاروان "به یوې مســـتې ترانــــې تــه راولو"

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د بدرنګۍ له سیند اوباسو د سندرو بېړۍ
الله لاهو مه کړې د ښکلو مساپرو بېړۍ
د څو کیږدیو او یو څو دانو خورما په بدل
لاړې عربو ته د لمنځو، د نښترو بېړۍ
موږ ته رادرومي الوتکې له مارانو ډکې
له موږ نه درومي د نرګسو نیلوفرو بېړۍ
د آشنا سترګې شوې د تورو ګربتانو ځالې
زموږ لېمې د سپینو اوښکو د کوترو بېړۍ
موږ د تیارو د جزیرو په غېږ کې ژوند تېروو
له موږ نه وړې ده رڼا د ستمګرو بېړۍ
موږ ته زخمونه د ځیګر د سترګو اوښکې پاتې
پاریس ته ځي د زمرودو د لاجورو بېړۍ
موږ د شهیدې خور ټکری کړ د جونګړې پرده
لوټماروبار دي د رخامو د مرمرو بېړۍ
په هر غزل کې یې رنګونه جادوګر جادوګر
کاروان ولجه کړله د خیال د جادوګرو بېړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمونږ د اوښکو مرغلرې ګونـدې آب نـه لري
د وخت خندا نه زده که سوال تـه مو ځواب نه لري؟
پر ما ين ختـلې دُرخـو ورکه بسو ګې وديږي
د آدم لاس پـه جنګ کې پزې تاب د رباب نه لري
اوس مونږ په زړونو کې سجدې کوو لمونځونه لري
جومات مو ويشتى الوتکواو محراب نـه لـري
د جنګ چينجو يې د سرټولې پاڼې وخـوړلې
په خافظه کې مو تاريخ د سولې بـاب نـه لـري
پر مونږ راوُري د پـولادو او داور لـه اسمـان
ګنې شينکې آسمـان دا وسپنـې شهـاب نه لري
چې دنظر پرسکو ووهې ټـاپـې د مـوسـکا
هى د دين پربا چهى شه هيـخ ضـراب نـه لري
د رستم زړه غواړي کاروانه شعر څه ټـوکې نـه دي
پردې سرکشه رخش دې پام لره رکـاب نـه لـري

۱۳۷۶ د لړم مياشت پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

و ګوره او ښبه راوړی بار د ګــــلا بـــــونـــــو دب

خوب وینم، بلبله وایې وار د ګــــلا بــــونــــو دی

غرونو ته سوما ختلي کــــلي تـــه نـــر ګـــس روان

بس باچا ګلاب دی او ټول ښار د ګـــلا بــونـــو دی

تللی هغه وخت چې تار دیم یې و تر څـــانـــګو تــاو

وایي له ژوندون سره اوس تــــار د ګــــلا بــونو دی

راغله بلبلکه پر هندارو یـــــې وزر مـــــوښـــل

ځان به په کې ګوري پرې غبــار د ګــــلا بــونـو دی

خواکې یې راشین شو تر کړي یې څانګې څانګې تاو

دار کــــه خـــونــــړی و خو نن یار د ګلابونو دی

دواړه په لانجه وو خـــــو شاعر یې شو تر منځه برید

شپه د سپینو ستورو شــــو د سهار د ګلابونو دی

و ګورئ کاروان ته له نغمو نــــه یې وږمې راغلې

داسړی شاعر نه دي عطار د ګـلا بـــونـــو دی

۲۰۰۰ / ۱۰ / ۱۵ پیښور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library